

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

ΑΠΟΦΑΣΗ **Αριθ. 3/8.1.2008**

Σήμερα ημέρα Τρίτη 8 Ιανουαρίου 2008 και ώρα 11:00 το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης συνήλθε σε συνεδρίαση, στην οποία παρέστησαν ο Πρόεδρος του ΕΣΡ Ιωάννης Λασκαρίδης, ο Αντιπρόεδρος Δημήτριος Χαραλάμπης και τα μέλη Εύη Δεμίρη, Τριδα Αυδή-Καλκάνη, Γιάννης Παπακώστας, Νέστορας Κουράκης, Κωνσταντίνος Τσουράκης.

Ιστορικό-Νομική θεμελίωση

1. Το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης κατά τη σημερινή συνεδρίαση ασχολήθηκε με την από του κρατικού τηλεοπτικού σταθμού **NET** της εταιρείας **EPT A.E.** ενδεχομένη παραβίαση της ραδιοτηλεοπτικής νομοθεσίας.
2. Η συζήτηση της υποθέσεως πραγματοποιήθηκε την 11^η Δεκεμβρίου 2007.
3. Το Συμβούλιο έλαβε υπόψη του τις ακόλουθες διατάξεις:
 - I. Το άρθρο 15 παρ. 2 του Συντάγματος της Ελλάδας, κατά το οποίον η ραδιοφωνία και η τηλεόραση υπάγονται στον άμεσο έλεγχο του Κράτους. Ο έλεγχος και η επιβολή των διοικητικών κυρώσεων υπάγονται στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης που είναι ανεξάρτητη αρχή, όπως ο νόμος ορίζει.
 - II. Το άρθρο 8 παρ. 1 του Π.Δ/τος 100/2000 κατά το οποίο οι τηλεοπτικοί φορείς οφείλουν να μη μεταδίδουν προγράμματα τα οποία ενδέχεται να βλάψουν σοβαρά τη σωματική, πνευματική ή ηθική ανάπτυξη των ανηλίκων.
 - III. Το σημείο 1 της Οδηγίας 1/2001 κατά το οποίο οι τηλεοπτικοί σταθμοί οφείλουν να λαμβάνουν όλα τα κατάλληλα μέτρα για την προστασία των ανηλίκων τηλεθεατών από σκηνές ή εικόνες που ενδέχεται να βλάψουν σοβαρά τη σωματική, πνευματική ή την ηθική του ανάπτυξη.
 - IV. Το άρθρο 4 παρ. 1 στοιχ. β και ε του Ν. 2863/2000, κατά το οποίον το ΕΣΡ ελέγχει την τήρηση της ραδιοτηλεοπτικής νομοθεσίας και επιβάλλει τις από το άρθρο 4 παρ. 1 του Ν. 2328/1995 προβλεπόμενες κυρώσεις.

Αιτιολογικό

Εκ των στοιχείων του φακέλου, της ακρόασης του εκπροσώπου του κρατικού τηλεοπτικού σταθμού *NET* της εταιρείας *EPT A.E.*, του υποβληθέντος υπομνήματος και της παρακολούθησής από μαγνητοταινία της εκπομπής «**Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΙΧΝΙΑΙ**» της 7.5.2007 με παρουσιάστρια την Άννα Δρούζα, προέκυψαν τα ακόλουθα: Σήμανση: κύκλος σε πλαίσιο χρώματος μπλε – κατάλληλο, επιθυμητή η γονική συναίνεση Καλεσμένη: Μαρία Λέλα – σύμβουλος ψυχολόγος και υποψήφια διδάκτωρ της Παντείου Στην έναρξη της εκπομπής μεταδίδεται βίντεο, στο οποίο προλογίζεται ως θέμα της εκπομπής οι σχέσεις πεθεράς και ζευγαριού στην Ελλάδα σήμερα. Στη συνέχεια η κ. Δρούζα αναφέρει, ότι δε θα γίνει η γενική συζήτηση που είχαν αρχικά προγραμματίσει με τη συμμετοχή και του κοινού αλλά θα ασχοληθούν με ένα συγκεκριμένο περιστατικό, το οποίο βέβαια έχει άμεση σχέση με το θέμα, που προαναγγέλθηκε. Πρόκειται για μία γυναίκα, μητέρα πέντε παιδιών από τη Μυτιλήνη, η οποία αντιλήφθηκε ότι ο σύζυγός της την απατά με τη μητέρα της και έχει ήδη ξεκινήσει κάποια δικαστική διαμάχη μαζί τους. Σε όλη τη διάρκεια της εκπομπής εναλλάσσονται οι παρακάτω ενδείξεις στο κάτω μέρος της οθόνης, καθώς και το τηλέφωνο και η ηλεκτρονική διεύθυνση της εκπομπής: ΓΥΝΑΙΚΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΟΤΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΤΗΝ ΑΠΑΤΑ ΜΕ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ - ΜΗΤΕΡΑ 5 ΠΑΙΔΙΩΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΟΤΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΤΗΝ ΑΠΑΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΘΕΡΑ ΤΟΥ - «ΕΙΔΑ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ ΝΑ ΜΕ ΑΠΑΤΑ ΜΕ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ» - «ΔΕΧΟΜΑΙ ΑΠΕΙΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ. ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΕΞΑΓΟΡΑΣΟΥΝ ΤΗ ΣΙΩΠΗ ΜΟΥ». Υπάρχει τηλεφωνική επικοινωνία με τη γυναίκα αυτή. Παραθέτουμε τη συνομιλία:

Α. Δρούζα: «Κορίτσι μου, καλησπέρα. Δε θα πω το όνομα σου καθόλου. Μας ακούς; Είσαι στη γραμμή και με ακούς καλά; Για να δω αν μπορώ να σε ακούσω κι εγώ. Μίλησε μου λίγο».

Καταγγέλουσα: «Σας ακούω».

Α. Δρούζα: «Ωραία. Εντάξει. Τώρα σε ακούω κι εγώ. Όπως είδες δεν πρόκειται να δώσω άλλα στοιχεία. Εύχομαι βεβαίως να πάνε όλα καλά σε αυτό που έχεις πάρει απόφαση να κάνεις. Και με την ευκαιρία της παρουσίας της κ. Λέλα, που είναι σύμβουλος ψυχολόγος κοντά μας θα ήθελα... μας έχεις μιλήσει έτσι κι αλλιώς στο βίντεο, το οποίο τώρα μαζί σου μπορούμε να το παρακολουθήσουμε, χωρίς να φαίνεται το πρόσωπό σου και να δούμε πως έχει εξελιχθεί αυτή η ιστορία και τι συμβουλές μπορείτε να της δώσετε για το από εδώ και πέρα. Εντάξει; Εγώ... είπαμε λίγα λόγια. Πάμε να δούμε το βίντεο, ένα πρώτο του κομμάτι για να ξετυλίγουμε σιγά-σιγά, για να μπορούν να καταλάβουν και οι τηλεθεατές μας, που δε γνωρίζουν βέβαια τι σου έχει συμβεί».

κ. Λέλα: «Πριν ξεκινήσει αυτή η αναφορά θα ήθελα να πω, ότι οι σχολιασμοί που θα κάνω, οι «συμβουλές» που θα δώσω δεν θα μείνουν στην τηλεψυχοθεραπεία. Έτσι; Δηλαδή για να είμαι δεοντολογικά ορθή, θα πω κάποια πράγματα, που όμως θα συνοδεύονται από μια ολόκληρη δομή στήριξης μετά από αυτό το τηλεφώνημα».

Α. Δρούζα: «Όταν λες δομή στήριξης, εξήγησε στον κόσμο γιατί δε θα καταλάβει».

κ. Λέλα: «Ότι θα υπάρξει στήριξη και μετά. Οργανωμένη και πλήρης».

Α. Δρούζα: «Ακριβώς. Ότι θα σε φέρουμε σε επαφή μαζί της εφόσον και η ίδια θα το θέλει».

κ. Λέλα: «Μπράβο. Δε θα είναι μια συμβουλευτική ας πούμε, η οποία θα γίνει τηλεοπτικά και για πολύ λίγο. Και αυτό το εξηγώ για δεοντολογικούς λόγους καθαρά».

Α. Δρούζα: «Και καλά κάνεις και το λες, όπως το λέμε και εμείς σε κάθε εκπομπή. Η ψυχοθεραπεία δε γίνεται από την τηλεόραση. Έτσι;»

κ. Λέλα: «Έτσι μπράβο».

Α. Δρούζα: «Εδώ γίνεται μια απλή ενημέρωση, δίνονται κάποια στοιχεία από εσάς τους επιστήμονες και από εκεί και πέρα μπορείς εκτός τηλεόρασης την ίδια να την παρακολουθήσεις, να τη στηρίζεις...»

κ. Λέλα: «Είμαστε εδώ για να δούμε και να παρατηρήσουμε ένα φαινόμενο κοινωνικό».

Α. Δρούζα: «Εγώ έχω μιλήσει μαζί της στο τηλέφωνο και έχουμε πει ότι η κ. Λέλα προσφέρεται να είναι κοντά σου. Εντάξει; Μας ακούς;»

Καταγγέλουσα: «Ναι, ναι σας ακούω. Ευχαριστώ πολύ».

Α. Δρούζα: «Ωραία. Λοιπόν, πάμε να δούμε λίγο το βίντεο, που μας έχεις μιλήσει και ότι άλλες απορίες έχουμε εδώ που είσαι τηλεφωνικά να συμπληρώνουμε».

Μεταδίδεται βίντεο. Προβάλλονται πλάνα ανθρώπων να περπατούν στο δρόμο και ένα ζευγάρι να φιλιέται.

Εκφωνήτρια: «Πόσο απέχει η λογική από το ανήθικο; Η τρέλα από τη λογική; Όπως μας αποδεικνύει η ιστορία μιας νέας κοπέλας, όχι και πολύ».

Σε μαύρο φόντο με λευκή γραμματοσειρά και υπό τη συνοδεία υποβλητικής μουσικής εμφανίζεται η ένδειξη Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ. Εμφανίζεται η κοπέλα να μιλά στην κάμερα. Το πρόσωπό της είναι καλυμμένο με μωσαϊκό. Η φωνή της δεν είναι αλλοιωμένη.

Καταγγέλουσα: «Αυτή η ιστορία ξεκίνησε... ακριβώς πριν ένα χρόνο το αντιλήφθηκα, ότι ο σύζυγος μου είχε δεσμό με τη μητέρα μου, πράγμα που με δυσκόλεψε πάρα πολύ. Έχω πέντε παιδιά. Είχαμε πάει σε μία εκδρομή, ένα χρόνο πριν, όπου και ο γιος μου τυχαία εκεί που έπαιζε μπάλα πίσω από ένα κτήμα, τους είδε σε ερωτική...»

Δημοσιογράφος: «Περίπτωση».

Καταγγέλουσα: «Ναι. Περίπτωση».

Δημοσιογράφος: «Και τι σου είπε;»

Καταγγέλουσα: «Με φώναξε και το διαπίστωσα και η ίδια. Θέλησα βέβαια να μη μιλήσω για να μη δημιουργήσω πρόβλημα... Από ότι μου λέει ο γιος μου, ότι μαμά το ξέρω από πολύ μικρός, απλά ο μπαμπάς με απειλούσε, με έδερνε για να μη σου το πω. Γύρω στα 8 με 9 χρόνια».

Καταγγέλουσα: «Η σχέση μου με το σύζυγο μου ήταν τον τελευταίο χρόνο πάρα πολύ απόμακρη, προφασιζόμουν ότι έχω προβλήματα...όντως έχω προβλήματα με τα νεφρά μου, απλώς μεγαλοποιούσα λίγο τα πράγματα, ότι δε μπορούσα να κοιμηθώ μαζί του, γιατί έχω κάποια γυναικολογικά προβλήματα και κάποια άλλα προβλήματα από το θυρεοειδή. Τώρα, η σχέση μου με τη μητέρα μου ήταν... απέφευγα πάρα πολύ να τη δω και πάρα πολλές φορές ήθελα να τους σκοτώσω και τους δύο».

Εμφανίζεται γειτόνισσα με καλυμμένο το πρόσωπο με μωσαϊκό να λέει τα εξής:

«Η μαμά της ήταν όλη τη μέρα μέσα στο σπίτι εδώ. Αλλά την έβλεπα, που τη βοηθούσε στα παιδιά, την κοίταζε. Κάθε Κυριακή το πρωί ντύνανε τα παιδιά τους, πηγαίνανε στην εκκλησία. Θρήσκοι πολύ και οι δύο. Και η μάνα επίσης. Θρήσκα ήταν στην εκκλησία και αυτή όλη μέρα. Αλλά τώρα ξαφνικά γυρίσανε όλα τα πάνω κάτω. Όλη μέρα κλαίει, τα παιδιά στο σχολείο δεν πηγαίνουν...»

Εμφανίζεται δεύτερη γειτόνισσα με καλυμμένο το πρόσωπο με μωσαϊκό να λέει τα εξής: «Τον βλέπαμε αυτόν τον κύριο... ένα καλό παιδί, με το κεφάλι κάτω... ούτε χαιρετούσε τη γειτονιά καλά καλά».

Εκφωνήτρια: «Η νεαρή γυναίκα είδε στο πρόσωπο του συζύγου της τον άνθρωπο, που θα τη λύτρωνε από το βάνουσο πατέρα της». Ένδειξη: ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΥΖΥΓΟ

Καταγγέλουσα: «Είμαστε δώδεκα χρόνια παντρεμένοι και γνωρίζομαστε δεκαεπτά. Απλά για μένα ήταν κάτι που το είδα σαν σανίδα σωτηρίας για να ξεφύγω από τους γονείς μου ... Ήταν πάρα πολύ αυστηρός ο πατέρας μου, μου δημιουργούσε πάρα πολλά προβλήματα, ξύλο και άλλα διάφορα...και δεν ήθελα να μεγαλώσω μαζί τους».

Εκφωνήτρια: «Σήμερα, ο πατέρας της κοπέλας...» Ένδειξη: Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Καταγγέλουσα: «Ο πατέρας μου αποδέχεται την πράξη της μητέρας μου για τους δικούς του λόγους και από εκεί και πέρα θέλει να κλείσει εδώ πέρα η ιστορία».

Εκφωνήτρια: «Η νεαρή κοπέλα ανέθεσε σε ιδιωτικό ντετέκτιβ να παρακολουθήσει το ζευγαράκι». Ένδειξη: ΤΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Καταγγέλουσα: «Κράτησα κλειστό το στόμα μου για περίπου ένα χρόνο και έβαλα ντετέκτιβ για να έχω τα στοιχεία όλα αυτά να κινηθώ από εκεί και πέρα δικαστικώς».

Δημοσιογράφος: «Και ο ντετέκτιβ τι μας έδειξε;»

Καταγγέλουσα: «Έχει βγάλει φωτογραφίες και DVD, που δείχνει τις πράξεις τους».

Γειτόνισσα α': «Είναι λογικότερη η κοπέλα. Πάντα ήταν συγκρατημένη. Δεν είχε παρέες. Κοίταζε το σπίτι της, τα παιδιά της, μέσα κλεισμένη. Δεν είναι καμιά από εκείνες που μπορείς να πεις ότι είχαν πάρει τα μυαλά της αέρα...»

Εκφωνήτρια: «Το πιο θλιβερό από όλα είναι, ότι κοινωνοί αυτής της κατάστασης είναι τα ίδια τους τα παιδιά». Ένδειξη: ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ...

Γειτόνισσα α': «Τα παιδιά πρώτα πρώτα δε θέλουν να καθίσουν μέσα στο σπίτι. Όταν δουν γειτόνισσα, γαντζώνονται επάνω και θέλουν παρέα».

Καταγγέλουσα: «Ναι, γνωρίζουνε τα δύο παιδιά τα μεγάλα, γιατί ήταν μάρτυρες στα γεγονότα, όπου και δε θέλουν πλέον καμία σχέση μαζί τους, έχουνε πληγωθεί απλά το έχουνε δει πιο ψύχραιμα από εμένα».

Γειτόνισσα α': «Χτες συγκεκριμένα μου είπε το μικρό, το μεσαίο μάλλον, μου είπε δε κοιμήθηκα όλη νύχτα. Και λέω γιατί δεν κοιμήθηκες; Γιατί ήταν το σπίτι μας άδειο».

Εμφανίζεται τρίτη γειτόνισσα με καλυμμένο το πρόσωπο με μωσαϊκό να λέει τα εξής: «Είναι κρίμα. Έχει τέσσερα παιδάκια, πέντε... Πέντε παιδάκια και είναι πολύ κρίμα. Πρέπει να τη βοηθήσουν και να την προστατέψουν. Είναι μια καλή και τίμια κοπέλα».

Εκφωνήτρια: «Σήμερα, ένα χρόνο μετά...» Ένδειξη: «ΜΕ ΑΠΕΙΛΟΥΝ»

Καταγγέλουσα: «Με απειλούν, ότι αν καταθέσω και αν δώσω συνέχεια στο θέμα θα με σκοτώσουν και εμένα και τα παιδιά μου και από την άλλη μου προσφέρουν χρήματα για να μη μιλάω. Μένουν μαζί στο ίδιο σπίτι. Στο σπίτι της μητέρας μου. Οι ίδιοι προσπαθούν να διαψεύσουν το γεγονός και προσπαθούν να εξαγοράσουν τη σιωπή μου».

Γειτόνισσα α': «Μεγάλα προβλήματα οικονομικά, γιατί πέντε παιδιά είναι αυτά. Θέλουν να φάνε, θέλουν να ντυθούν. Φώτα, νερά, τηλέφωνα... Δηλαδή αφού την ξέραμε αρχόντισσα και για να φτάσει σε σημείο να βγει και να πει στη γειτονιά βοηθήστε με, είχε έρθει σε απόγνωση».

Καταγγέλουσα: «Δε μπορώ να σκεφτώ το μέλλον μου. Προς το παρόν σκέφτομαι μόνο την ημέρα αυτή, που θα δικαιωθώ».

Κατά τη διάρκεια της αφήγησης της εκφωνήτριας και της καταγγέλουσας προβάλλονται εμβόλιμα κάποια πλάνα, που ακολουθούν την ιστορία και προκαλούν συγκίνηση στον θεατή, όπως για παράδειγμα: παιδιά που παίζουν, παιδί που παρακολουθεί ζευγάρι σε περίπτωση, κοπέλα που μπαίνει σε εκκλησία, παιδικά

παιχνίδια κ.ά. Το βίντεο φθάνει στο τέλος του με την υπόκρουση μουσικής, που προκαλεί συγκίνηση και πλάνο παιδικών χεριών να κρατά τα χέρια της μητέρας του. Η τηλεφωνική επικοινωνία στο στούντιο συνεχίζεται...

Α. Δρούζα: «Εσύ τώρα έχεις τα τέσσερα παιδάκια μαζί σου...»

Καταγγέλουσα: «Ναι».

Α. Δρούζα: «Και όπως μας εξήγησες και στο βίντεο είναι ένας χρόνος, που το κατάλαβες διότι το είδατε με τα μάτια σας εσύ και...»

Καταγγέλουσα: «Ακριβώς».

Α. Δρούζα: «Θέλεις να μου περιγράψεις πως ακριβώς έγινε το γεγονός, που συνειδητοποίησες την αλήθεια; Εμένα μου το έχεις πει ήδη στο τηλέφωνο αλλά γιατί παρακολουθούν οι τηλεθεατές, να καταλάβουν ποια είναι η αλήθεια».

Καταγγέλουσα: «Ναι. Όλα ξεκίνησαν πριν από ένα χρόνο περίπου, σε οικογενειακή εκδρομή...»

Α. Δρούζα: «Την ακούτε; Μίλα μας λίγο πιο δυνατά, έτσι κι αλλιώς τη φωνή σου την έχουμε λιγάκι αλλοιώσει».

Καταγγέλουσα: «Κάποια στιγμή, ο μεγάλος μου γιος πήγε για...»

Α. Δρούζα: «Είχατε πάει οικογενειακή εκδρομή...»

Καταγγέλουσα: «Ναι. Πριν ένα χρόνο».

Α. Δρούζα: «Με ευρύτερους συγγενείς. Ή μόνο εσύ ο άντρας σου και τα παιδιά;»

Καταγγέλουσα: «Με τα αδέρφια μου, τους γαμπρούς μου, τα ανίψια μου, τα παιδιά μου, τον άντρα μου, τη μητέρα μου, τον πατέρα μου...»

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Και η μητέρα σου και ο πατέρας σου και ο άντρας σου».

Καταγγέλουσα: «Φυσικά».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Καταγγέλουσα: «Και διαπίστωναν και οι ίδιοι ότι έλειπαν κάποιες φορές, εξαφανίζονταν από...»

Α. Δρούζα: «Η μητέρα σου με τον άντρα σου».

Καταγγέλουσα: «Ναι, ναι. Κάποια στιγμή ο μεγάλος μου γιος βγήκε μία βόλτα εκεί πέρα στα κτήματα, όπου και με φώναξε, ήρθε τρέχοντας: μαμά, μαμά τρέχα να δεις».

Α. Δρούζα: «Ναι».

Καταγγέλουσα: «Με ακολούθησε και η εννιάχρονη κόρη μου. Μη ξέροντας τι θα δω την πήρα από το χέρι».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Καταγγέλουσα: «Όπου και διαπίστωσα με τα μάτια μου τη μητέρα μου με τον άντρα μου σε ερωτική περίπτωση».

Α. Δρούζα: «Έτσι, μέσα στο χωράφι δηλαδή».

Καταγγέλουσα: «Ήταν όντως πολύ μεγάλο σοκ για μένα. Είχα κάποιες ενδείξεις αλλά όσο και αν υποψιάζεσαι κάποια πράγματα δεν μπορείς να τα πιστέψεις ακόμη και αν βρεθείς...»

Α. Δρούζα: «Συγγνώμη. Δεν είχαν πάρει κάποιες έτσι... Δεν ήτανε καλυμμένη η θέα τους;»

Καταγγέλουσα: «Ήτανε πίσω από κάποιο γκρεμισμένο τοίχο».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Καταγγέλουσα: «Εκείνοι δεν με είδαν. Εκείνη τη στιγμή πέρασαν πολλά από το μυαλό μου, ότι αν μιλούσα στον πατέρα μου ίσως και να γινόταν έγκλημα...»

Α. Δρούζα: «Καταρχήν παθαίνεις ένα σοκ με το που αντικρίζεις το θέαμα. Συγγνώμη που σε διακόπτω».

Καταγγέλουσα: «Ναι».

Α. Δρούζα: «Γιατί τώρα εντάξει λόγω τηλεόρασης είναι και επηρεασμένη αλλά όταν μίλαγε σε μένα στο τηλέφωνο, παθαίνει μία τρέλα και μπορείς να μας εξηγήσεις εσύ

Μαρία τι είναι αυτό που συμβαίνει εκείνη την ώρα στον άνθρωπο, που δέχεται αυτό το ισχυρό σοκ, γιατί ένιωσε την ανάγκη να δαγκώνει τα χέρια της. Ήτανε για να μην ουρλιάξει, ήτανε γιατί θύμωσε; Και τα παιδιά επίσης πως αντέδρασαν θα ήθελα να μας πεις».

Καταγγέλουσα: «Εμένα ρωτάτε;»

Α. Δρούζα: «Ναι, ναι, ναι».

Καταγγέλουσα: «Τα παιδιά με έσφιγγαν στην αγκαλιά τους».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Καταγγέλουσα: «Εκρυσαν το πρόσωπο τους και με έσφιγγαν στην αγκαλιά τους».

Α. Δρούζα: «Και ήταν το αγοράκι σου, γύρω στα δεκατρία-δεκατέσσερα...»

Καταγγέλουσα: «...και η κόρη μου, εννέα χρονών».

Α. Δρούζα: «Και η κορούλα σου στα εννέα. Λοιπόν, καταρχήν, αντικρίζει αυτό το θέαμα και θέλει να δαγκωθεί και να...»

κ. Λέλα: «Μερικές φορές ο ψυχικός πόνος μπορεί να ελαττωθεί μέσω του σωματικού πόνου. Δηλαδή πολλές φορές ενστικτωδώς...»

Α. Δρούζα: «Για να αντέξει τον πόνο στην ψυχή της θέλει τουλάχιστον να...»

κ. Λέλα: «Δημιουργούμε σωματικούς πόνους ούτως ώστε να μειωθεί ο ψυχικός».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

κ. Λέλα: «Βεβαίως, όχι ότι το αποτέλεσμα είναι κάτι τέτοιο».

Α. Δρούζα: «Αρα... Για αυτό και αυτό το σύμπτωμα παρουσιάστηκε».

κ. Λέλα: «Και είναι και μία τουλάχιστον αίσθηση του ελέγχου, ότι δε θα αφεθώ. Κρατήσου... Συγκρατήσου».

Α. Δρούζα: «Εσύ τώρα τι κάνεις αμέσως μετά; Παίρνεις τα παιδιά και εξαφανίζεστε; Γυρνάτε πίσω; Τι ακριβώς έγινε; Εκείνοι κατάλαβαν ότι τους είχατε αντικρίσει;»

Καταγγέλουσα: «Όχι, όχι. Εκείνοι δεν κατάλαβαν ότι τους είχα δει. Εκείνη τη στιγμή το πρώτο πράγμα, που πέρασε από το μυαλό μου ήταν το ότι αν μιλούσα στον πατέρα μου το πολύ πολύ να γινόταν και κάποιο έγκλημα μπροστά και στα παιδιά. Προσπάθησα να συγκρατηθώ, όπου και εκείνη τη στιγμή εντελώς φευγαλέα μου ήρθε στο μυαλό να ξεκινήσω μία προσπάθεια να συγκεντρώσω αδιάσειστα στοιχεία, που να αποδεικνύουν αυτό, που σε όποιον και να το έλεγα δε θα το πίστευε».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Αρα για να σε πιστέψουν έπρεπε να βρεις τα στοιχεία. Καταρχήν η σχέση με τη μητέρα σου πως ήτανε;»

Καταγγέλουσα: «Η σχέση με τη μητέρα μου ήτανε πάρα πολύ καλή. Τη λάτρευα. Την αγαπούσα υπερβολικά».

Α. Δρούζα: «Πόσα χρόνια έχεις διαφορά με τη μητέρα σου; Γιατί ξέρω ότι παντρεύτηκες πολύ μικρή. Δεκαεπτά;»

Καταγγέλουσα: «Είκοσι χρόνια έχω διαφορά με τη μητέρα μου. Παντρεύτηκα στα δεκαεπτά».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Όσο κι εγώ με τη δική μου. Είκοσι χρόνια. Και οι σχέσεις σας πολύ καλές. Τη λάτρευες».

Καταγγέλουσα: «Τη λάτρευα όντως».

Α. Δρούζα: «Που σημαίνει ότι ήταν συχνά στο σπίτι σας; Με τον άντρα σου και τα παιδιά σου ερχόταν η μητέρα σου;»

Καταγγέλουσα: «Ναι, φυσικά».

Α. Δρούζα: «Ζούσε μαζί σας ή απλά ερχότανε για επίσκεψη;»

Καταγγέλουσα: «Απλά ερχότανε για να με βοηθάει στις δουλειές στο σπίτι, όπου και έμενε αρκετά βράδια στο σπίτι μου».

Α. Δρούζα: «Αυτό για πόσο καιρό γινότανε; Χρόνια;»

Καταγγέλουσα: «Χρόνια. Χρόνια».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Εκ των υστέρων έχεις ανακαλύψει από ποιον για τη σχέση αφού είδες αυτό που είδες και άρχισες να ψάχνεις; Ότι ισχύει αυτό και πόσο καιρό μάλιστα ισχύει, έχουνε δηλαδή συνάψει -εφόσον εσύ το ισχυρίζεσαι-...»

Καταγγέλουσα: «Δεν σας ακούω καθαρά. Μπορείτε παρακαλώ να...»

Α. Δρούζα: «Λέω: εκ των υστέρων αφού κατάλαβες αυτό που συνέβαινε και άρχισες να ψάχνεις, ποιος σου επιβεβαίωσε το γεγονός ότι ίσχυε για τη σχέση της μητέρας σου με τον άντρα σου και για πόσα χρόνια;»

Καταγγέλουσα: «Ξεκίνησα μία προσπάθεια βάζοντας κάποιον ιδιωτικό ντετέκτιβ, να τους παρακολουθεί και πολύ γρήγορα είχα τα στοιχεία στα χέρια μου, κάποια DVD και κάποιες φωτογραφίες... Και έτσι μπορώ αυτή τη στιγμή να κινηθώ δικαστικά. Τώρα, το πότε ξεκίνησε αυτή η σχέση με τη μητέρα μου δεν μπορώ να το ξέρω. Πιστεύω, όμως, ότι θα πρέπει αυτό να συμβαίνει χρόνια».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Το υποθέτεις αυτό έτσι;»

Καταγγέλουσα: «Το υποθέτω, ναι έχοντας κάποιες ενδείξεις όπως σας είπα και προηγουμένως. Είχα κάποιες ενδείξεις αλλά όσο και αν υποψιαζόμουνα κάτι, δεν μπορούσα να το πιστέψω ακόμη και τη στιγμή που βρέθηκα αντιμέτωπη με την αλήθεια».

Α. Δρούζα: «Καταρχήν τα παιδιά, που βρέθηκαν αντιμέτωπα και το είδανε... πως το χειρίστηκες αυτό; Τι έγινε με τα παιδιά από εκεί και πέρα;»

Καταγγέλουσα: «Εκεί ήταν η μεγαλύτερη στεναχώρια μου γιατί δεν ήθελα να έβλεπαν τα παιδιά όλη αυτή την κατάσταση, όμως ήταν αναπόφευκτο. Προσπάθησα να τους εξηγήσω, ότι αυτά μπορεί να συμβούν στον κάθε άνθρωπο, ότι συμβαίνουν στην κοινωνία... Από εκεί και πέρα τους παρακάλεσα πάρα πολύ να μη μιλήσουν ούτε στον μπαμπά ούτε σε κανέναν άλλον...»

Α. Δρούζα: «Για ποιο λόγο;»

Καταγγέλουσα: «Για το λόγο του ότι κάποιος από όλους θα σκοτωνόταν».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Καταγγέλουσα: «Βέβαια, ο γιος μου αντέδρασε λόγω ηλικίας. Δεκατεσσάρων ετών δεν μπορείς να πείσεις ένα παιδί να κρατήσει κλειστό το στόμα του. Γιατί για αυτόν ήταν σωτηρία το ότι έβλεπα αυτό το οποίο γνώριζε τόσα χρόνια το παιδί».

Α. Δρούζα: «Τι ήθελε ο γιος σου; Τι σου ζητούσε;»

Καταγγέλουσα: «Ήθελε... Μου ζήτησε... Μαμά, πρέπει να το πούμε».

Α. Δρούζα: «Ναι».

Καταγγέλουσα: «Και του εξήγησα πως θα το πούμε. Εκεί έκανε υπομονή. Βέβαια δε σας κρύβω, ότι αρκετές φορές φοβόμουνα να μην ανοίξουν το στόμα τους τα παιδιά...»

Α. Δρούζα: «Ναι. Μάλιστα. Λοιπόν... Σίγουρα έχετε πολλές ερωτήσεις. Έτσι; Και εξακολουθώ και εγώ βεβαίως να έχω και πρέπει να πάω και για διαφημιστικό διάλειμμα. Και πρέπει να δούμε... Εσύ τώρα βεβαίως έχεις φύγει από το νησί και έχεις πάρει και τα τέσσερα παιδιά μαζί σου».

Καταγγέλουσα: «Ακριβώς».

Α. Δρούζα: «Και έχει μείνει το ένα παιδί με τον πατέρα...»

Καταγγέλουσα: «...το οποίο είναι δέκα ετών».

Α. Δρούζα: «Ζει δηλαδή με τον πατέρα του μόνο του;»

Καταγγέλουσα: «Και τη γιαγιά του. Αυτό δεν ήταν αυτόπτης μάρτυρας της καταστάσεως».

Α. Δρούζα: «Τη γιαγιά του, εννοείς τη μητέρα σου».

Καταγγέλουσα: «Ναι, ναι».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Η μητέρα σου ζει... Δε ζει στο ίδιο σπίτι όμως με τον άντρα σου».

Καταγγέλουσα: «Μαζί μένουμε στο ίδιο σπίτι. Με τον πατέρα μου και την κόρη μου».

Α. Δρούζα: «Άρα ο πατέρας σου, η μητέρα σου και ο άντρας σου μένουμε στο ίδιο σπίτι;»

Καταγγέλουσα: «Ακριβώς».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Ποιοι σου ζήτησαν να αποσιωπηθεί;»

Καταγγέλουσα: «Η όλη μου οικογένεια, οι γονείς μου... Ο πατέρας μου όταν έμαθε το γεγονός ήρθε στο σπίτι μου και ενώ από τη μία πλευρά...»

Α. Δρούζα: «Ο πατέρας σου το έμαθε το γεγονός;»

Καταγγέλουσα: «Ναι, βέβαια. Ήρθε σε μένα να με ρωτήσει τι ακριβώς ξέρω μάλλον. Και από εκεί και πέρα του είπα την αλήθεια και εγώ και τα παιδιά. Σε κάποια στιγμή προσπάθησε να με πείσει, ότι δε το γνωρίζει το γεγονός και από την άλλη πλευρά όταν είδε τα παιδιά να του επιβεβαιώνουν τα πάντα και κατάλαβε την αλήθεια, μου έδωσε την εντύπωση ότι αποδέχεται το γεγονός».

Α. Δρούζα: «Ναι. Και πρότεινε τι να κάνετε ακριβώς;»

Καταγγέλουσα: «Είναι εβδομήντα ετών ο πατέρας μου. Τη μητέρα μου την έχει πάρει από δεκαεσσάρων χρονών, οπότε για μένα πιστεύω ότι δεν ήθελε να χάσει τη γυναίκα του και δεν ήθελε να πάρει δημοσιότητα το θέμα».

Α. Δρούζα: «Ναι. Οπότε πως πρότεινε να το διαχειριστεί ο άνθρωπος σε σένα;»

Καταγγέλουσα: «Οπότε μου είπε να πάρω διαζύγιο, αλλά να μη μιλήσω πουθενά. Και ότι εκείνος όσο μπορεί θα με στηρίζει. Οικονομικώς».

Α. Δρούζα: «Α, μάλιστα».

Ακολουθεί το πρώτο διαφημιστικό διάλειμμα. Μετά τη διαφημιστική διακοπή προβάλλεται και πάλι το βίντεο, το οποίο παρακολούθησαμε στην έναρξη της εκπομπής. Η συζήτηση στο στούντιο συνεχίζεται...

κ. Λέλα: «Εγώ θέλω να πω ότι όλη τη στήριξη, που παίρνει ο καθένας από εμάς την παίρνει από την οικογένεια. Είναι η πρώτη, η πρωταρχική, η πιο ουσιαστική πηγή στήριξης για όλους μας...»

Α. Δρούζα: «Τα πάντα».

κ. Λέλα: «Τα πάντα στη ζωή μας και για πάντα στη ζωή μας».

Α. Δρούζα: «Βέβαια η μάνα μας και ο πατέρας μας. Ό,τι και να μας συμβεί εκεί θα τρέξουμε όλοι».

κ. Λέλα: «Ξεκινάμε από την οικογένεια, ανοίγουμε τα φτερά μας για να φτιάξουμε μια άλλη οικογένεια. Αυτό το κοινωνικό κύτταρο είναι ότι πιο ουσιαστικό για τη ψυχή του ανθρώπου. Όταν η οικογένεια διαμελιστεί, κατακρεουργηθεί, χάνεται και η στήριξη μας, χάνεται η εμπιστοσύνη μας, χάνεται αυτό που έχουμε και αυτό που μπορούμε να δώσουμε. Εδώ έχουμε ένα περιστατικό, που έχουν χαθεί και οι δύο οικογένειες. Έχουν διαλυθεί και οι δύο οικογένειες».

Α. Δρούζα: «Τι εννοείτε;»

κ. Λέλα: «Και η οικογένεια της μητρός της και του πατέρα της...»

Α. Δρούζα: «Μάλιστα...»

κ. Λέλα: «...και η οικογένεια...»

Α. Δρούζα: «...η δικιά της με τον άντρα της».

κ. Λέλα: «...εκείνης με το σύζυγο της. Άρα ο άνθρωπος αυτός δεν έχει πηγές στήριξης».

Α. Δρούζα: «Η γυναίκα η συγκεκριμένη».

κ. Λέλα: «Η γυναίκα αυτή δεν έχει πηγές στήριξης αυτή τη στιγμή. Θα της προσφερθούν κάποια στιγμή από το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, από εμάς, από τους φίλους...»

Α. Δρούζα: «Ναι. Το ότι ζήτησαν όλοι στο περιβάλλον να αποσιωπηθεί είναι για να μη γίνουν ρεζίλι; Αυτό και μόνο; Και από την άλλη, ξέρουν τι σημαίνει να αποσιωπηθεί; Βεβαίως, ζήτησε ο πατέρας της, της είπε: πήγαινε να πάρεις κανονικά το διαζύγιο και από εκεί και πέρα σαν να μην έχει γίνει τίποτα. Μπορεί να αποσιωπηθεί αυτό το πράγμα πια; Όταν αντικρίζεις την ίδια σου τη μάνα -εάν και επαναλαμβάνω ισχύουν αυτά που μας λέει- να είναι ερωτικά με τον άντρα σου. Μπορείς έτσι απλά... Την ακούσατε; Είπε ότι μου ήρθε να τους σκοτώσω. Δηλαδή εγώ που το συζητούσα...»

κ. Λέλα: «Από τη στιγμή, που τίθεται θέμα επιμέλειας των παιδιών και πρέπει να υπάρξει μια δικαστική διαδικασία, φυσικά δεν μπορεί να αποσιωπηθεί από τη μία. Από την άλλη, η αποσιώπηση κάποιων τέτοιων γεγονότων οφείλεται στο ότι εμείς σαν άνθρωποι πολλές φορές κοιτάμε την άποψη του κόσμου για εμάς και την τοποθετούμε σε πολύ πιο ουσιαστική θέση από την άποψή μας για τον εαυτό μας».

Α. Δρούζα: «Ναι».

κ. Λέλα: «Δηλαδή αισθανόμαστε, ότι όλοι μας οι κριτές είναι εκεί έξω. Ξεχνάμε να λάβουμε υπόψη μας τον κριτή, που έχουμε μέσα μας. Και έτσι πολλές φορές βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα σωρό εχθρούς γύρω μας αλλά ο ουσιαστικότερος εχθρός είναι ο εαυτός μας».

Α. Δρούζα: «Δηλαδή θα αντιδρούσε η ψυχή της μου λέτε. Μέσα της δε θα μπορούσε...»

κ. Λέλα: «Δηλαδή όλοι αυτοί θέλουν να το αποσιωπήσουν για να σωθούν οι ίδιοι αλλά ξέρουν κατά βάση ότι δεν πρόκειται να σωθούν».

Α. Δρούζα: «Α, μάλιστα. Κατάλαβα».

κ. Λέλα: «Αυτή τη στιγμή νοσεί και εκείνη, θα νοσήσουν όμως και αυτοί».

Α. Δρούζα: «Ότι και αυτοί θα έχουν ενοχές και τύψεις. Αυτό εννοείτε».

κ. Λέλα: «Ακριβώς. Είναι μια κατάσταση, που ίσως η αποσιώπηση της θα τους έσωνε σε ένα βαθμό από τις ενοχές τους, όμως αυτό δε θα επιτυγχανόταν ποτέ».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

κ. Λέλα: «Τις ενοχές θα τις είχαν και θα τις έχουν».

Α. Δρούζα: «Κατανοητό».

κ. Λέλα: «Και όση στήριξη θέλει αυτή θα τη χρειαστούν και εκείνοι, ουσιαστικά για να καταλάβουν τι έχει γίνει».

Α. Δρούζα: «Τώρα.. αποφασίζει... Βέβαια, κάθισες έναν ολόκληρο χρόνο έτσι; Ενώ το γνώριζες. Μας ακούς;»

Καταγγέλουσα: «Ναι, βέβαια σας ακούω».

Α. Δρούζα: «Εμεινες έναν χρόνο. Πως δε λειτούργησες πιο άμεσα; Ήθελες να ψάξεις, να έχεις αποδεικτικά στοιχεία και μετά να φύγεις από το σπίτι;»

Καταγγέλουσα: «Καταρχάς δεν είχα χρήματα. Προσπάθησα να συγκεντρώσω τα χρήματα, που μου χρειάζονται...»

Α. Δρούζα: «Πως τα συγκέντρωσες;»

Καταγγέλουσα: «Δούλευα στην επιχείρηση του συζύγου μου...»

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Άρα...»

Καταγγέλουσα: «...και έκανα οικονομίες, ώστε να μπορέσω...γιατί τα ποσά ήταν όντως μεγάλα για να μπορέσω να πληρώσω τους ντετέκτιβ και από εκεί και πέρα δε σας κρύβω, ότι αρκετές φορές ήθελα να σκοτώσω και εκείνον και εκείνη, ίσως και τον εαυτό μου για να γλιτώσω από αυτή την κατάσταση...»

Α. Δρούζα: «Και συνέχιζες και άντεχες να εμφανίζεται η μητέρα σου, να έρχεται στο σπίτι. Έτσι δεν είναι;»

Καταγγέλουσα: «Όχι. Όχι ακριβώς. Απέφευγα να τη συναντήσω...»

Α. Δρούζα: «Και πως δικαιολογήθηκες ξαφνικά να σταματήσεις να έρχεται στο σπίτι αφού χρόνια...»

Καταγγέλουσα: «Ζήτησα από τον άντρα μου να μην τους καλεί στο σπίτι γιατί τον τελευταίο καιρό είμαι αρκετά κουρασμένη, ότι ήθελα να ασχοληθώ λίγο περισσότερο με τα παιδιά. Προσπαθούσα να προφασιστώ ο,τιδήποτε μου ερχόταν στο μυαλό για να την αποφύγω».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Εντάξει. Το καταλαβαίνουμε. Έτσι; Είχε πάρει την απόφασή της και μεθοδικά άρχισε να μαζεύει λεφτά για να μπορέσει να κινήσει δικαστικά το θέμα και να φύγει».

κ. Λέλα: «Πιστεύω, ότι η κατάσταση σοκ, στην οποία βρέθηκε, χρειαζόταν ένα χρόνο αναδίπλωσης, χρειαζόταν να φύγει από αυτό για να μεθοδεύσει κάποια στιγμή τις κινήσεις της, να μπορέσει να συγκεντρωθεί και να δει τι θα κάνει. Ήταν δηλαδή μια εξοικονόμηση τόσο χρημάτων όσο και ενέργειας».

Α. Δρούζα: «Και χρόνου βέβαια».

κ. Λέλα: «Είναι αναμενόμενο. Ίσως αυτό δείχνει και την ψυχική υγεία στην οποία βρίσκεται. Δεν ήταν παρορμητική. Βεβαίως η ένταση του συναισθήματος της έφθασε ψηλά, σε υψηλά επίπεδα...γιατί όταν το κρατάς αυτό μέσα σου, δεν έχεις κάποιον να το εκμυστηρευτείς, να το μοιραστείς μαζί του, σαφώς θα νιώσεις ότι θέλεις να κάνεις κακό... Είναι ψευδές συναίσθημα...»

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Δεν μπόρεσες να μιλήσεις σε κανέναν;»

Καταγγέλουσα: «Όχι. Απλώς περιοριζόμουν να παίρνω δύναμη και τα κουράγια από τα παιδιά μου για να παλέψω όλον αυτόν τον εφιάλτη που ζούσα».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Και τα παιδιά δε μίλησαν».

Καταγγέλουσα: «Όχι. Τα παιδιά δε μίλησαν».

Α. Δρούζα: «Λοιπόν, τώρα... Τι έχουνε νιώσει καταρχήν τα παιδιά, που έχουνε αντικρίσει αυτό το θέαμα;»

Καταγγέλουσα: «Πάρα πολύ άσχημα συναισθήματα. Ειδικά η κόρη μου η εννιάχρονη γιατί αγαπούσε υπερβολικά τη γιαγιά της. Έκτοτε δεν ήθελε το παιδί ούτε να τη δει. Πολλά βράδια δεν κοιμόνταν, έκλαιγαν, δεν έτρωγαν, δεν απέδιδαν σωστά στο σχολείο... καταστάσεις, που βίωσα πολύ δύσκολες».

Α. Δρούζα: «Ναι. Έχεις πάρει τα παιδιά, έχεις έρθει εδώ στην Αθήνα. Δεν πηγαίνουν βέβαια σχολείο τώρα».

Καταγγέλουσα: «Όχι, όχι».

Α. Δρούζα: «Χρειάζεται να βρεις δουλειά. Έτσι δεν είναι; Για να μπορέσεις...διότι υπάρχει κάποια προσωρινή απόφαση;»

Καταγγέλουσα: «Υπάρχει μία προσωρινή απόφαση, όπου λέει ότι...»

Α. Δρούζα: «Έχει καθορίσει ο εισαγγελέας κάποιο ποσό;»

Καταγγέλουσα: «Γύρω στις 2000 ευρώ όπου...»

Α. Δρούζα: «Να σου δίνεται...»

Καταγγέλουσα: «...όπου ο σύζυγος περιορίζεται στα 150 ευρώ μου έβαλε για τα παιδιά στο βιβλιάριο. Αυτή τη στιγμή μένω στον αδερφό της μητέρας μου, που ο άνθρωπος κάνει τα πάντα για να μας στηρίξει. Δεν ξέρω τι να πω...»

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Καταγγέλουσα: «Με απειλούσαν. Αναγκάστηκα να φύγω».

Α. Δρούζα: «Από εκεί κυρίως έφυγες...»

Καταγγέλουσα: «Ο θείος μου, ο άνθρωπος με ένα μεροκάματο προσπαθεί να ταΐσει εννέα στόματα γιατί ήδη έχει και τη δική του οικογένεια».

Α. Δρούζα: «Ναι. Εσύ βέβαια ισχυρίζεσαι ότι μέσα στο γάμο είχες δεχτεί κακοποίηση. Σήκωνε χέρι ο σύντροφος σου».

Καταγγέλουσα: «Φυσικά. Και τον τελευταίο καιρό, που ήμουν στο σπίτι μου, δεχόμουν συνεχώς απειλητικά τηλέφωνα γι' αυτό και ο θεός μου...»

Α. Δρούζα: «Από πού δεχόσουν απειλητικά τηλέφωνα;»

Καταγγέλουσα: «Από εκείνους. Όπως το ίδιο συνέβη και στο θείο μου».

Α. Δρούζα: «Συγγνώμη, μισό λεπτό. Αφού συνέχιζες να ζεις με το σύζυγό σου».

Καταγγέλουσα: «Όχι. Τον τελευταίο καιρό, ενάμιση μήνα ήμασταν σε διάσταση».

Α. Δρούζα: «Είχες φύγει από το σπίτι εσύ;»

Καταγγέλουσα: «Όχι. Δεν είχα φύγει. Είχα ζητήσει από τον εισαγγελέα να απομακρυνθεί από το σπίτι».

Α. Δρούζα: «Α, μάλιστα».

κ. Λέλα: «Είχε πάρει ασφαλιστικά μέτρα».

Α. Δρούζα: «Και έτσι με ασφαλιστικά μέτρα αλλά συνέχιζε να δέχεται απειλητικά τηλέφωνα. Μάλιστα. Εμείς μιλήσαμε βέβαια και με το θείο σου αλλά δεν έχει τόση αξία αυτό... Θα το δείξω το βίντεο και τι μας λέει, ότι είσαι υγιής. Αλλά να μπορούμε λίγο στα παιδιά τώρα. Έτσι;»

κ. Λέλα: «Μισό λεπτό, να ολοκληρώσω αυτό. Η κοπέλα αυτή έχει βληθεί, έχει δηλαδή νιώσει πραγματικά επιθετικότητα από τους γύρω της. Μπορεί να μην είναι επιθετικότητα εκφρασμένη ευθέως έτσι; Αλλά είναι επιθετικό όλο αυτό που έγινε. Σαφώς, λοιπόν, η τραυματική αυτή εμπειρία μπορεί να δημιουργήσει κάποια ψυχικά φαινόμενα, τύπου αντιδραστική κατάθλιψη, η οποία όμως είναι αναστρέψιμη».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Να ρωτήσω κάτι; Έχεις άλλες... έχεις αδέρφια;»

Καταγγέλουσα: «Ναι. Έχω. Έχω τρεις αδερφές...»

Α. Δρούζα: «Έχεις ακόμη τρεις αδερφές».

Καταγγέλουσα: «... που δυστυχώς δε θέλω πλέον να τις ξέρω».

Α. Δρούζα: «Δε σε πιστέψανε;»

Καταγγέλουσα: «Όχι δε με πιστέψανε. Είμαι σίγουρη χίλια τα εκατό, ότι οι δύο μεγάλες αδερφές μου γνωρίζουν τα γεγονότα και καλύπτουν όλη αυτή την κατάσταση για να μη διασυρθεί το όνομα της μητέρας τους, αδιαφορώντας για την αδερφή τους και τα παιδιά μου».

Α. Δρούζα: «Εσένα τι σου είπαν, τι σου ζήτησαν να κάνεις αφού έμαθαν το γεγονός;»

Καταγγέλουσα: «Αρχικά προσπάθησαν να διαψεύσουν το γεγονός...»

Α. Δρούζα: «Σου είπανε δεν σε πιστεύουμε».

Καταγγέλουσα: «Ναι. Μετά μου λένε, ότι και έτσι να έχουν τα πράγματα, πρέπει να κλείσεις το στόμα σου».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Και να κάνεις τι από εκεί και πέρα;»

Καταγγέλουσα: «Να συνεχίσω, να κόψω το λαιμό μου να μεγαλώσω τα παιδιά μου. Έτσι μου είπε χαρακτηριστικά η δεύτερη μου αδερφή».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Χρειαζόμαστε βέβαια και ένα δικηγόρο γιατί αν δεν...αν αποσιωπηθεί το γεγονός πως θα μπορέσει να βγει το διαζύγιο;» (καλεί μία δικηγόρο, την κ. Χασιώτη, από το κοινό)

Α. Δρούζα: «Θα μπορούσε να το αποσιωπήσει και να πάει δικαστικά και από εκεί και πέρα να κρίνει το δικαστήριο...»

κ. Χασιώτη: «Θα ήθελα να πω το εξής από την αρχή που παρακολούθησα τη συζήτηση. Εγώ κρίνω, ότι υπήρχε βαθύτερο πρόβλημα στην οικογένεια από τη στιγμή, που οι αδερφές... Δηλαδή... Πάντοτε έχουμε έναν άνθρωπο δικό μας κοντά μας, τον οποίο εμπιστευόμαστε. Μοιραζόμαστε τις χαρές μας, τις λύπες μας και ό,τι μας συμβαίνει, την καθημερινότητα μας. Δεν μπορεί λοιπόν η κοπέλα αυτή να μην είχε κάποιον στον οποίο να εκμυστηρευτεί αρχικά το πρόβλημα της και στη συνέχεια αντί να διαθέσει χρήματα για ντετέκτιβ, που εγώ το βρίσκω λίγο τραβηγμένο αυτό πιστέψτε με, θα έπρεπε...»

Α. Δρούζα: «Πως θα γίνει πιστευτή ενδεχομένως;»
κ. Χασιώτη: «Ένα λεπτό, θα σας πω. Θα πήγαινα να συμβουλευτώ έναν ειδικό πρώτα, να μου δώσει οδηγίες πώς να αποδείξω αυτό το οποίο συμβαίνει σε μένα, πρώτα στον εαυτό μου...»
Α. Δρούζα: «Το σκέφτηκες αυτό;»
Καταγγέλουσα: «Φυσικά. Φυσικά. Είχα πάει στο δικηγόρο μου...»
Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Και εγώ εκεί θα πήγαινα.»
Καταγγέλουσα: «...στον οποίο ήθελα βασικά να καταθέσω αίτηση διαζυγίου, ο οποίος και με συμβούλεψε, ότι καλά θα έκανα πρώτα να έβαζα έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ για να...»
Α. Δρούζα: «Ακολούθησε το δικηγόρο της στην καθοδήγηση. Καταλάβατε;»
κ. Χασιώτη: «Ναι. Αυτή είναι νομική συμβουλή. Όμως η ανθρώπινη συμβουλή δεν είναι δικαστική.»
Α. Δρούζα: «Σκέφτηκες να πας σε κάποιο ψυχολόγο;»
Καταγγέλουσα: «Σκέφθηκα να πάω. Τώρα όσον αφορά το θέμα στις αδερφές μου...»
Α. Δρούζα: «Όταν δεν έχεις λεφτά βέβαια τώρα... πας άμεση ανάγκη στο δικηγόρο και μετά αρχίζεις με τους ψυχολόγους. Καταλάβατε;»
Καταγγέλουσα: «Να τονίσω κάτι;»
κ. Χασιώτη: «Διέθεσε, όμως χρήματα για τον ντετέκτιβ.»
Α. Δρούζα: «Έτσι της είπε ο δικηγόρος για να μπορεί να έχει αποδείξεις στο δικαστήριο.»
Καταγγέλουσα: «Με ακούτε;»
Α. Δρούζα: «Ναι.»
Καταγγέλουσα: «Θα ήθελα να τονίσω το εξής: ότι οι αδερφές μου είχαν υπερβολική αγάπη στη μητέρα μου και ο σύζυγός μου είχε μεγάλη οικονομική κατάσταση, όπου τις βοηθούσε η μητέρα μου παίρνοντας τα χρήματα του συζύγου μου. Αυτό πιστεύω ότι τα λέει όλα.»
κ. Λέλα: «Να σας απαντήσω σε αυτό που θέσατε. Πολύ σωστά το θέσατε, όμως σε κάποιες κοινωνίες, αν θέλετε της περιφέρειας δεν είναι η πρώτη μας σκέψη η ανάγκη μας για τον ψυχολόγο.»
Α. Δρούζα: «Είναι ένας κλειστός κύκλος.»
κ. Λέλα: «Σκεφτόμαστε πρώτα τα βασικά.»
Α. Δρούζα: «Με πέντε παιδιά.»
κ. Λέλα: «Όσοι έχουνε κάποιου άλλου τύπου πληροφόρηση, ίσως στο κλεινόν άστρ περισσότερο, έρχονται πιο άμεσα σε επαφή με την έννοια του ψυχολόγου...»
Α. Δρούζα: «Πιο απλά. Πιο απλά και από τις δυο σας σας παρακαλώ.»
κ. Λέλα: «Τελικά, ο άνθρωπος που ζει στην πόλη ίσως είναι πιο εκτεθειμένος στην ανάγκη του γιατρού, του ψυχολόγου. Όσο περισσότερο γνωρίζουμε την έννοια του ψυχολόγου, τόσο περισσότερο χρειαζόμαστε και τη συμβολή του. Όμως δεν το κάνουν όλοι αυτό άμεσα. Και δεν είναι απαραίτητο να θεωρούμε και κατακριτέο το ότι κάποιος δε γνωρίζει να το κάνουν ή δεν τους βγαίνει σε μια πρώτη...»
κ. Χασιώτη: «Όχι... Δε βγαίνει και ψυχολογικά. Δεν έχουν τη δύναμη για να τα αντιμετωπίσουν.»
Α. Δρούζα: «Εντάξει. Μη μείνουμε σε αυτό. Εκφράσατε μία άποψη. Δεν το σκέφτηκε, ήταν άλλες οι προτεραιότητές της, δε μένουμε σε αυτό...»
κ. Χασιώτη: «Εγώ άλλο θέλω να ρωτήσω. Το παιδί, που μένει με τη μητέρα της, με τη γιαγιά του, πως δέχεται... γιατί κάποια στιγμή σίγουρα θα υπάρξει κάποια και ερωτική στιγμή στο χώρο, τον οποίο ζει. Πως δέχεται...»
Α. Δρούζα: «Εάν και εφόσον ισχύουν όλα αυτά.»
κ. Χασιώτη: «Βέβαια. Αυτή είναι βασική προϋπόθεση.»

Καταγγέλουσα: «Εμένα ρωτάτε;»

κ. Χασιώτη: «Ναι. Σε εσάς».

Καταγγέλουσα: «Πως το αποδέχομαι το γεγονός...»

κ. Χασιώτη: «...το ότι το παιδάκι ζει σε αυτό το αρρωστημένο περιβάλλον, διότι πρόκειται περί...»

Καταγγέλουσα: «Η κόρη μου η μεγάλη, η οποία είναι δέκα ετών, που ζει αυτή τη στιγμή με τον πατέρα της και τη μητέρα μου, της έχει γίνει κυριολεκτικά πλύση εγκεφάλου για μένα. Ότι και καλά η μητέρα σου δε σε αγαπάει, η μητέρα σου δημιούργησε όλη αυτή την κατάσταση».

κ. Χασιώτη: «Μα, το παιδί είναι μεγάλο όμως και έχει δείγματα από το συναίσθημα σας».

Καταγγέλουσα: «Το παιδί έχει υπερβολική αδυναμία στη μητέρα μου από μικρό...»

Α. Δρούζα: «Στη γιαγιά».

Καταγγέλουσα: «Στη γιαγιά...»

Α. Δρούζα: «Είναι πέντε τα παιδιά. Τα τέσσερα είναι μαζί της. Το ένα είναι πίσω με τη γιαγιά».

Καταγγέλουσα: «Το ένα, που ζήτησα να το πάρω και δε δέχτηκε... Μάλιστα πρόσφατα, προχθές, του είχα κάνει κάποιο τηλεφώνημα να του πω ότι το αγαπάω και θα περιμένω να έρθει το δικαστήριο για να το πάρω...»

κ. Χασιώτη: «Μα, το συναίσθημα της μητέρας είναι μοναδικό. Δεν είναι το ίδιο με της γιαγιάς».

Καταγγέλουσα: «...και βέβαια το παιδί αντέδρασε. Μου λέει: δεν θέλω να σε ξέρω. Δεν θέλω να είσαι μητέρα μου. Αγαπάω τη γιαγιά, λες ψέματα, μου τα είπε όλα η γιαγιά».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Λοιπόν... Τα παιδιά... Πείτε μου γιατί θέλω να βγάλω στη γραμμή έτσι; Δικαιούται να έχει το χρόνο του και ο σύζυγος».

Καταγγέλουσα: «Φυσικά».

Α. Δρούζα: «Τα παιδιά, πως αυτή τη στιγμή νιώθουν;»

Καταγγέλουσα: «Τα παιδιά είναι...»

Α. Δρούζα: «Όχι, περίμενε, περίμενε κορίτσι μου. Ρωτάω την κυρία Λέλα».

κ. Λέλα: «Είναι λίγο δύσκολο να πω επακριβώς. Ξέρω, όμως, ότι θα έχει κλονιστεί η εμπιστοσύνη τους όχι μόνο για το θεσμό της οικογένειας αλλά πιθανά και για λιγότερο σημαντικές σχέσεις όπως της φιλίας. Θα νιώσουν πιθανά οργή, προδοσία, πόνο και θα πρέπει... οφείλουμε να βοηθήσουμε να μειωθούν όλα αυτά τα συναισθήματα».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Άρα σίγουρα θέλουνε παιδοψυχολόγο έτσι κι αλλιώς να μιλήσει μαζί τους γιατί πως θα διαχειριστούν αν έχουν δει τη γιαγιά με το μπαμπά τους;»

κ. Λέλα: «Ναι. Νομίζω ναι. Χρειάζεται να κρίνουμε αν θα χρειαστούν. Ίσως κάποια από αυτά τα παιδιά λιγότερο και άλλα λίγο περισσότερο».

Α. Δρούζα: «Ο άντρας σου πόσο χρονών είναι;»

Καταγγέλουσα: «Είναι 40».

Α. Δρούζα: «40. Η μητέρα σου είναι 20 χρόνια μεγαλύτερη σου, δηλαδή είναι συνομήλικος με τη μητέρα σου;»

Καταγγέλουσα: «Η μητέρα μου είναι 50. Τα παιδιά αυτά αυτή τη στιγμή βρίσκονται θα έλεγα με μια απλή λέξη έξω από τα νερά τους, γαντζώνονται συνέχεια στο θείο και στη θεία, διεκδικούν την αγάπη αυτή του πατέρα τους από το θείο».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Έχουνε μεταφέρει δηλαδή την πατρική ανάγκη στο θείο. Λοιπόν, θα ήθελα να δεχτούμε να ακούσουμε και το σύζυγό σου στη γραμμή».

Καταγγέλουσα: «Φυσικά».

Α. Δρούζα: «Καλησπέρα σας».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Καλησπέρα».

Α. Δρούζα: «Σας ακούμε».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Δεν ακούω καλά».

Α. Δρούζα: «Εμείς σας ακούμε πολύ καθαρά».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Καταρχήν εγώ διαψεύδω όλα αυτά που λέει και επιμένω στα αποδεικτικά στοιχεία, που λέει ότι έχει με τον ντετέκτιβ. Ένδειξη: Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ. Είναι τώρα δυο μήνες που συνεχώς λέει ότι θα τα καταθέσει και θα κινηθεί δικαστικώς».

Καταγγέλουσα: «Συγχωρέστε με που επεμβαίνω μισό λεπτό παρακαλώ. Ο κύριος 25 του μηνός, που είχαμε δικαστήριο ζήτησε αναβολή. Μπορεί παρακαλώ να εξηγήσει για ποιο λόγο;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Φυσικά και μπορώ. Δεν ήταν έτοιμοι οι δικηγόροι μου».

Καταγγέλουσα: «Δεν το πιστεύω γιατί ο δικός μου δικηγόρος...»

Α. Δρούζα: «Άρα εκεί θα καταθέτατε λέτε και τα στοιχεία, εννοείτε. Αν δεν παίρνανε αναβολή στη δίκη θα είχατε καταθέσει τα στοιχεία».

Καταγγέλουσα: «Φυσικά. Φυσικά. Και κάτι ακόμη θα ήθελα να συμπληρώσω, ότι ο κύριος εμένα μου είπε, ότι θα μου δώσει ένα αυτοκίνητο, χρήματα και το διαζύγιο και ό,τι άλλο του ζητήσω -το λέω μπροστά του και αν έχει τα κότσια μπορεί να το διαψεύσει, μπροστά του- και ότι εντάξει θα σου δώσω ό,τι θέλεις και το διαζύγιο, δεν υπάρχει λόγος να συμπεριφέρεσαι έτσι».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι... Με ακούτε;»

Α. Δρούζα: «Βεβαίως σας ακούμε».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Καταρχήν δεν της έταξα τίποτε από όλα αυτά. Ούτε λεφτά ούτε αυτοκίνητο».

Καταγγέλουσα: «Είναι ντροπή».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ήδη το ένα αυτοκίνητο το έχω πουλήσει. Μπορείτε να το διαπιστώσετε».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Να σας ρωτήσω κάτι; Τα διαψεύδετε όλα αυτά. Άρα πως εξηγείτε το γεγονός, ότι αυτή η γυναίκα ισχυρίζεται αυτά που ισχυρίζεται;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω. Δεν μπορώ να είμαι στο μυαλό και στην ψυχή του καθενός».

Α. Δρούζα: «Πόσα χρόνια ήσασαν παντρεμένοι μαζί της;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ορίστε;»

Α. Δρούζα: «Δώδεκα; Πόσα χρόνια ήσασαν παντρεμένοι;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Από το 1996».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Σας είχε δώσει σημάδια αστάθειας πνευματικής;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι, ναι, ναι».

Α. Δρούζα: «Σας είχε δώσει;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι, ναι».

κ. Λέλα: «Ποια είναι αυτά; Αν επιτρέπετε».

Α. Δρούζα: «Θέλετε να μας πείτε παράδειγμα;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Φυσικά. Στα πρώτα χρόνια, όταν μετακομίσαμε στο σπίτι, που μέναμε τώρα άρχισε να μου λέει, ότι κάποια την έπαιρνε τηλέφωνο και της έλεγε ότι δεν ήμουν στη δουλειά στην ώρα μου. Ή και κάποια στιγμή μου έλεγε, ότι με πήραν τηλέφωνο και μου είπαν, ξέροντας τα εσώρουχα που φοράς. Βέβαια τα ίδια εσώρουχα τα ήξερε και εκείνη».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Υποψίες δηλαδή ότι μπορεί να την απατούσατε. Αυτό εννοείτε».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι, ναι, ναι».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Αυτό το κάνουμε πολλές γυναίκες πάντως».

κ. Λέλα: «Δεν είναι ένδειξη διαταραχής».

Α. Δρούζα: «Να έχουμε κάποια υποψία και να πούμε... Δεν είναι ένδειξη διαταραχής όπως λέει η κ. Λέλα».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Φυσικά, όμως μετά από ένα διάστημα έξι μηνών όταν ήμασταν βόλτα με το αυτοκίνητο, μου είπε ότι όλα αυτά ήταν ψέματα. Τα έκανα για να δω εάν πράγματι έχεις κάτι με κάποια ή όχι. Τα διέψευσε μετά. Μου είπε ότι ήταν ψέματα».

κ. Λέλα: «Να σας ρωτήσω κάτι εγώ;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι».

κ. Λέλα: «Πως μπορείτε να δικαιολογήσετε την άποψη του γιου σας για όλα αυτά;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Καταρχήν το παιδί δεν ήταν μπροστά. Ήταν με όλα τα άλλα παιδιά, με όλη την οικογένεια...»

Καταγγέλουσα: «Παρακαλώ πολύ, συγχωρέστε με που διακόπτω. Δεν θέλω να φανώ αγενής».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Μπορώ να μιλήσω; Δεν θέλω να μιλάω με την ίδια».

Καταγγέλουσα: «Το μόνο που θα ήθελα...»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Δε θέλω να μιλάω με την ίδια».

Α. Δρούζα: «Ναι. Δε μιλάει με εσάς κύριε. Δε μιλάει με εσάς».

Καταγγέλουσα: «Θα ήθελα το παιδί να πει στον αέρα ζωντανά αυτά που βίωσε και τις απειλές που δέχθηκε ο ίδιος από τον ίδιο του τον πατέρα».

Α. Δρούζα: «Ωραία».

κ. Λέλα: «Σε παρακαλώ κορίτσι μου, άσε τον να απαντήσει σε αυτό που τον ρώτησα. Σε παρακαλώ».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Θέλω να κάνω μια παρέμβαση. Δε θέλω παρεμβάσεις, όπως και εγώ δεν έκανα παρεμβάσεις σε εκείνη. Μπορείτε να το σεβαστείτε;»

Α. Δρούζα: «Βεβαίως. Να το ζητήσουμε και από εκείνη αυτό...»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Δε θέλω να μιλήσω με την ίδια».

Α. Δρούζα: «Σας έχει κάνει πάντως μια ερώτηση, επειδή το παιδί έχει δει ένα γεγονός...»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Το παιδί δεν έχει δει κανένα γεγονός».

κ. Λέλα: «Πως δικαιολογείτε τότε τη στάση του ή την άποψή του...»

Α. Δρούζα: «Το τι λέει».

κ. Λέλα: «...για τα γεγονότα;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Το παιδί δεν έχει δει κανένα γεγονός, ήταν με όλα τα παιδιά μαζί και παίζανε μπάλα...»

Καταγγέλουσα: «Το παιδί έχει δεχτεί...»

Α. Δρούζα: «Μην παρεμβαίνετε, μην παρεμβαίνετε».

κ. Λέλα: «Κορίτσι μου, σε παρακαλώ... Άκου λίγο. Για να καταλάβουμε».

Καταγγέλουσα: «Συγχωρέστε με».

κ. Λέλα: «Ε; Σε ευχαριστώ».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ούτε και έχει δεχτεί καμιά απειλή το παιδί από εμένα. Δεν υπάρχουν αυτά τα γεγονότα».

κ. Λέλα: «Τότε γιατί πιστεύει όλα αυτά το παιδί;»

Α. Δρούζα: «Το ότι τα ισχυρίζεται πως το εξηγείτε. Γιατί το παιδί λέει τι είδε και τι έχει συμβεί με εσάς και πως το έχετε απειλήσει και το έχετε δείρει».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Όχι. Ούτε το έχω απειλήσει ούτε το έχω δείρει το παιδί. Αλλά του έχει πάρει καινούργιο ποδήλατο, του δίνει το μηχανάκι ενώ είναι ανήλικο, του δίνει το μηχανάκι...»

Α. Δρούζα: «Μισό λεπτό, μην πάτε σε άλλο θέμα. Σας ρώτησε η κ. Λέλα...»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Δεν πάω σε άλλο θέμα».

Α. Δρούζα: «...πως εξηγείτε...»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Δεν πάω σε άλλο θέμα».

Α. Δρούζα: «Απαντήστε στην ερώτηση. Πως εξηγείτε ότι το παιδί ενώ δεν έχουν συμβεί όλα αυτά, ισχυρίζεται ότι έχουν συμβεί αυτά τα γεγονότα;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Το καλόπιασε. Σας είπα. Το καλόπιασε με πράγματα».

Α. Δρούζα: «Και εκείνο έχει πειραχτεί πνευματικά κατά τη γνώμη σας; Ή κάτι άλλο;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι, ναι. Το παιδί υποστηρίζει αυτά που λέει η μάνα του».

Α. Δρούζα: «Α, μάλιστα».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Αυτά που λέει η μάνα του. Του έδωσε αυτά τα πράγματα και το καλόπιασε. Και υποστηρίζει αυτά τα πράγματα».

Α. Δρούζα: «Και τα δύο παιδιά;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Και τα δύο παιδιά. Και τα δύο παιδιά. Υπάρχει και το παιδί εδώ που είναι μεγαλύτερο από εμένα, το οποίο σε τηλεοπτική εμφάνιση...»

Α. Δρούζα: «Που δεν ήταν όμως...»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ήταν. Φυσικά και ήταν. Τότε που ήταν το παιδί; Μόνο του έμενε; Όλη η οικογένεια ήμασταν εκεί. Το άλλο παιδί που ήταν;»

Α. Δρούζα: «Δεν τους πήρε όλους. Εξήγησε ότι πήρε το αγοράκι και την εννιάχρονη κόρη. Καταλάβατε;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ήταν, όμως, όλοι στην εκδρομή και τα δύο παιδάκια...»

Α. Δρούζα: «Ναι αλλά δεν είδαν όλοι το συγκεκριμένο... Από ό,τι ισχυρίζεται».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ούτε τα άλλα δύο παιδιά ούτε εκείνη ήρθε».

Καταγγέλουσα: «Με ακούτε;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Από τις δύο αδερφές της υπήρχε οπτική επαφή...»

Καταγγέλουσα: «Θα ζητήσω να παρέμβει το παιδί και ως ψυχολόγοι και αρμόδιοι να κρίνετε και να συζητήσετε, να θέσετε οποιοδήποτε ερώτημα στο παιδί για να βγάλετε το δικό σας πόρισμα».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Μπορείτε παρακαλώ να σεβαστείτε αυτό που είπα να μην παρεμβαίνει;»

Α. Δρούζα: «Ναι, ναι αλλά...»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι, ναι, ναι αλλά την αφήνετε και παρεμβαίνει».

Α. Δρούζα: «Τότε ολοκληρώστε για να αποδεσμευτείτε γιατί εδώ κάνουμε διάλογο. Καταλάβατε;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Δε με αφήνετε να ολοκληρώσω».

Α. Δρούζα: «Ορίστε ολοκληρώστε. Τότε μείνετε στη γραμμή να κάνω το διαφημιστικό διάλειμμα, που χρειάζεται απαραίτητα και να επιστρέψουμε να ολοκληρώσετε».

Ακολουθεί το δεύτερο διαφημιστικό διάλειμμα. Η συζήτηση στο στούντιο συνεχίζεται...

Α. Δρούζα: «Είναι και η αδερφή της συζύγου σας κοντά σας, ε; Γιατί με ειδοποίησανε ότι είχε τηλεφωνήσει εδώ στο κέντρο για να παρέμβετε».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι».

Α. Δρούζα: «Είστε με την αδερφή της κοπέλας δηλαδή. Της γυναίκας σας».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι».

Α. Δρούζα: «Είναι και η πεθερά σας μαζί;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι, ναι. Εδώ είναι».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Θα ήθελε να μας μιλήσει;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι. Φυσικά».

Α. Δρούζα: «Ευχαριστούμε. Εγώ θα ήθελα να σας ρωτήσω... Έχετε κάτι να συμπληρώσετε; Γιατί έχω μια ακόμη ερώτηση».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι, φυσικά. Καταρχήν θέλω να πω ότι δεν είμαι ο πρώτος γάμος της. Είμαι ο δεύτερος».

Α. Δρούζα: «Δώδεκα χρόνια τώρα».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι, ναι. Με τον πρώτο άντρα της έζησε ένα χρόνο και σε αυτό το διάστημα γνωριστήκαμε ενώ ήταν παντρεμένη με τον άλλο σύζυγο, με έπεισε και φύγαμε στην Πάρο. Ζήσαμε δυο χρόνια στην Πάρο και μετά γυρίσαμε εδώ».

κ. Λέλα: «Αυτά, που μας λέτε δεν μας ωφελούν και πάρα πολύ. Δεν είναι χρήσιμα για εμάς για να καταλάβουμε τι γίνεται. Θα σας ρωτήσω εγώ κάτι».

Α. Δρούζα: «Δεν είναι σχετικά με την υπόθεση».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Το πρώτο το παιδί όμως... Συγγνώμη λίγο...»

κ. Λέλα: «Ακούστε με λίγο».

Α. Δρούζα: «Περιμένετε όμως λίγο να δεχτείτε ένα ερώτημα σας παρακαλώ. Σας ακούσαμε».

κ. Λέλα: «Θέλω να σας ρωτήσω για να καταλάβουμε. Γιατί μας λέτε πράγματα, τα οποία είναι ας πούμε λίγο άσχετα με την υπόθεση».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Επειδή με ρώτησαν για το παιδί. Το αγόρι είναι από τον πρώτο γάμο, το οποίο έχω υιοθετήσει εγώ».

Α. Δρούζα: «Α, μάλιστα».

κ. Λέλα: «Και πάλι δεν έχει σημασία».

Α. Δρούζα: «Το κοριτσάκι το εννιάχρονο όμως είναι δικό σας. Έτσι;»

κ. Λέλα: «Θέλω να μου εξηγήσετε αν θεωρείτε -γιατί δεν έχω καταλάβει καλά- ότι η σύζυγός σας είναι ας πούμε σχιζοφρενής έχει κάποια ψυχολογική πάθηση, ψυχιατρική πάθηση;»

Α. Δρούζα: «Είναι τρελή; Πείτε το».

κ. Λέλα: «Είναι τρελή; Έχει παραισθήσεις; Έχει ψευδαισθήσεις;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω εγώ».

Α. Δρούζα: «Όχι, λέω εσείς αυτό θα αποδείξετε;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Δεν μπορώ να το ξέρω εγώ αυτό».

κ. Λέλα: «Στο δικαστήριο αυτό θα αποδείξετε; Αυτό σας ζητάω να μάθω».

Α. Δρούζα: «Δηλαδή εσείς έτσι εξηγείτε το γεγονός; Τρελάθηκε και λέει τρέλες;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ορίστε;»

Α. Δρούζα: «Εσείς θεωρείτε ότι τρελάθηκε; Μια γυναίκα που ζήσατε δώδεκα χρόνια αγαπημένα και κάνατε τέσσερα παιδιά και ένα που είχε από τον προηγούμενο γάμο, ξαφνικά τρελάθηκε και ισχυρίζεται πράγματα τρελά;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Όχι. Δεν είπα εγώ ότι τρελάθηκε».

Α. Δρούζα: «Αυτό θα πείτε στο δικαστήριο; Αυτό σας ρωτάει».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Όχι βέβαια».

κ. Λέλα: «Γιατί το κάνει; Ποια είναι τα κίνητρα της;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Όχι, βέβαια. Δεν είπα εγώ ότι τρελάθηκε και...»

Α. Δρούζα: «Αλλά; Γιατί το κάνει αυτό;»

κ. Χασιώτη: «Θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι. Εσείς, που την κρίνατε την κυρία ακατάλληλη, πως κάνατε τέσσερα παιδιά μαζί της;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ούτε την κρίνω ακατάλληλη...»

κ. Χασιώτη: «Ε, αυτό λέτε εμμέσως».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «...απλά λέω ότι η συμπεριφορά της...»

κ. Χασιώτη: «Εμμέσως αυτό υπαινίσσεστε. Ότι η γυναίκα κάποιο πρόβλημα έχει».

Α. Δρούζα: «Σας είχε δώσει δείγματα ακατάλληλης προσωπικότητας».

κ. Χασιώτη: «Κάποιο πρόβλημα έχει. Εκεί λοιπόν εσείς, ο οποίος δηλώνετε ότι είστε λογικός έτσι;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι, ναι».

κ. Χασιώτη: «Δεν μπορούμε να σας κρίνουμε εμείς από το τηλέφωνο αλλά σύμφωνα με τα λεγόμενα σας. Πως αποφασίζετε και κάνετε τέσσερα παιδιά μαζί της; Και να σας ρωτήσω και κάτι άλλο. Είπατε, ότι κατά την περίοδο, που ήταν παντρεμένη η κυρία, προκειμένου για να την προσβάλλετε, γιατί εγώ σαν γυναίκα θίχτηκα με αυτό που δηλώσατε τώρα. Θα ήθελα να σας ρωτήσω το εξής: εσείς γιατί πήγατε μαζί της εφόσον σε κλειστή κοινωνία δεν είχε χωρίσει;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Τη γνώριζα πριν τον πρώτο γάμο της».

κ. Χασιώτη: «Την αφήσατε παντρεύτηκε και μετά την πήρατε...»

Α. Δρούζα: «Εσείς όμως αν είναι ανήθικο γιατί συνεργήσατε; Γιατί το κάνατε; Εφόσον το θεωρούσατε ανήθικο».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Γιατί την αγαπούσα».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Σύμφωνα. Και πως εξηγείτε το γεγονός, ότι η μητέρα της είναι στο πλευρό σας; Και ισχύει αυτό, ότι υπάρχουν οικονομικές συναλλαγές; Ότι βοηθάτε οικονομικά την υπόλοιπη οικογένεια;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Όχι, βέβαια».

Α. Δρούζα: «Και ότι έχουν ενδεχομένως ένα τέτοιο όφελος;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Όχι».

Α. Δρούζα: «Όχι».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Καταρχήν τίποτα από όλα αυτά που ισχυρίζεται δεν ισχύει».

Α. Δρούζα: «Ναι. Στο δικαστήριο -το τελευταίο που θέλω και μετά εγώ θα ήθελα να μιλήσω και με την πεθερά σας- ο εισαγγελέας ζήτησε 2000 ευρώ με προσωρινή...»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Αυτό δεν το γνωρίζω εγώ. Δεν το γνωρίζω αν ο εισαγγελέας... ο εισαγγελέας δε ζήτησε τίποτα. Προσωρινά μέτρα και έχω απομακρυνθεί. Μόνο αυτό έχει κριθεί. Τίποτε άλλο».

Α. Δρούζα: «Απομακρυνθήκατε από το σπίτι».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Ναι. Με προσωρινά ασφαλιστικά μέτρα. Τίποτε άλλο δεν έχει κριθεί. Ούτε η διατροφή ούτε τίποτα. Ό, τι δίνω το δίνω με δική μου πρωτοβουλία».

Α. Δρούζα: «150 ευρώ για τα τέσσερα παιδιά».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Όχι. Είναι 830 ευρώ συν τα 150».

Καταγγέλουσα: «Ψεύδεται ο κύριος, έχω και το βιβλιάρειο του ταμειευτηρίου... Θα διαπιστώσουμε...»

Α. Δρούζα: «Καλά εδώ δεν κάνουμε δικαστήριο. Έτσι κι αλλιώς αυτά μεταξύ σας θα βρεθούν τα δικαστήρια».

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Σας είπα να μην παρεμβαίνει».

Καταγγέλουσα: «Σε ό,τι αφορά το θέμα το οικονομικό...»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Σας ζήτησα να μην παρεμβαίνει».

Α. Δρούζα: «Όχι, σας παρακαλώ μην παρεμβαίνετε».

Καταγγέλουσα: «Μισό λεπτό παρακαλώ...»

Α. Δρούζα: «Θα γυρίσω σε εσάς ούτως ή άλλως και συνολικά θα μας πείτε. Θα γυρίσω σε εσάς. Ας ολοκληρώσουμε με το σύζυγο».

κ. Λέλα: «Θέλω να μου εξηγήσετε -γιατί ακόμα δεν το έχω καταλάβει- γιατί θεωρείτε, ότι η γυναίκα αυτή που αγαπήσατε και κάνατε τέσσερα παιδιά μαζί της θεωρεί, ότι έχετε παραβεί τα όρια τόσο πολύ και σε τέτοιο μεγάλο βαθμό. Γιατί να το ισχυρίζεται αυτό; Τι έχει γίνει;»

Α. Δρούζα: «Και ειδικά με τη μητέρα της».

κ. Λέλα: «Γιατί να πιστεύει έτσι; Γιατί να λέει έτσι; τι όφελος θα είχε ποτέ ένας άνθρωπος να αισθανθεί προδομένος από την ίδια του τη μητέρα;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Αυτό ψάχνω να βρω κι εγώ».

κ. Λέλα: «Δεν το εξηγείτε».

Α. Δρούζα: «Μήπως μπορούμε να μιλήσουμε με τη μητέρα;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Δεν μπορώ να είμαι μέσα στο μυαλό του άλλου».

Α. Δρούζα: «Μήπως μπορούμε να μιλήσουμε με τη μητέρα;»

Σύζυγος καταγγέλουσας: «Θα μιλήσετε».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ναι;»

Α. Δρούζα: «Γεια σας».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Γεια σας».

Α. Δρούζα: «Πως νιώθετε;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Εγώ; Πως νιώθω; Όπως θα νιώθατε και εσείς αν ήσασταν μία μητέρα και σας κατηγορούσαν έτσι άδικα». Ένδειξη: Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ

Α. Δρούζα: «Πως νιώθετε που έχετε στραφεί ενάντια στο παιδί σας;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Δεν έχω παιδί πλέον εγώ. Για μένα αυτή δε ζει. Γιατί της έδωσα όλη μου την αγάπη... Από δεκατεσσάρων χρονών παντρεύτηκα, έκανα πέντε παιδιά, έχασα το ένα έντεκα χρονών...»

κ. Λέλα: «Αρα δεν αισθάνεστε όπως θα αισθανόταν ο καθένας μας. Συγγνώμη αλλά έχω την αίσθηση, ότι δε θα αισθανόταν έτσι ο καθένας μας».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Έτσι θα αισθανόσασταν κι εσείς η ίδια αν...»

Α. Δρούζα: «Εγώ δε θα μπορούσα ποτέ μου να πω, ότι το παιδί μου δε ζει».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Εγώ το λέω. Το λέω με όλη τη σημασία της λέξης. Σας παρακαλώ να με ακούσετε λίγο. Παρακαλώ πάρα πολύ».

Α. Δρούζα: «Βεβαίως να σας ακούσω».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Θίγεται η ηθική μας αξιοπρέπεια. Είμαστε αξιοπρεπείς άνθρωποι σε όλη την κοινωνία και όποιοι θέλετε να ρωτήσετε».

Α. Δρούζα: «Και πως το εξηγείτε; Γιατί το έκανε; Έχετε εσείς κάποια εξήγηση;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Γιατί το έκανε; Να σας τα πω τώρα; Αφού ήρθαν τώρα πια τα πράγματα έτσι θα σας τα πω. Μια μητέρα, που παραμελεί έξι μήνες τα παιδιά της και δε τους μαγειρεύει μέσα στο σπίτι και αφήνει το σύζυγο τη νύχτα, που κοιμάται και σηκώνεται από τις έντεκα η ώρα και γυρίζει στις τέσσερις το πρωί και μία μάνα άμα βλέπει αυτήν την κατάσταση τι πρέπει να κάνει; Να συμβουλέψει το παιδί της».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Αυτό έκανα και εγώ. Γι' αυτό κατηγορούμαι τώρα».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Για βάλτε μια άνω τελεία. Βγάλτε μου σας παρακαλώ... αποσύρετε τη μία γραμμή που είναι της μητέρας των παιδιών και βάλτε μου των ανθρώπων που είναι από το νησί και θέλουν να παρέμβουν. Σας παρακαλώ... Για να δώσουμε χρόνο, γιατί ο κόσμος έχει αγανακτήσει και θέλει να μιλήσει. Ορίστε. Καλησπέρα. Ετοιμάστε σας παρακαλώ τώρα τη γραμμή. Αρα εξηγεί η γυναίκα, η μητέρα της... Εσείς σαν μητέρα δηλαδή τα βλέπατε όλα αυτά και της μιλούσατε και...»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ναι, και της μιλούσα».

Α. Δρούζα: «...και επειδή δηλαδή θύμωσε μαζί σας, που προσπαθήσατε να την συνετίσατε...»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Η αιτία ήταν αυτή». Ένδειξη: Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ: «ΔΕΝ ΕΧΩ ΠΙΑ ΠΑΙΔΙ!»

Α. Δρούζα: «...έφθασε σε σημείο να φανταστεί ότι έχετε ερωτική...»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Παρακαλώ... Με ακούτε λίγο; Δεν ξέρετε εσείς μέσα στο σπίτι μας...»

Α. Δρούζα: «Ναι. Αλλά δεν έχω προλάβει να κάνω το ερώτημα μου».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Μέσα στο σπίτι το δικό μας δεν ξέρει κανείς τι συμβαίνει. Λοιπόν, εγώ σας είπα... Από δώδεκα χρονών έχω παντρευτεί. Έχω περάσει τα πάνδεινα στη ζωή μου για να μεγαλώσω αυτά τα παιδιά. Ρωτήστε όποιον θέλετε. Είμαστε μία οικογένεια αξιοπρεπής...»

Α. Δρούζα: «Ναι... Αυτά μας τα είπατε και πριν. Δεν υπάρχει χρόνος για να επαναλαμβάνετε. Εγώ σας ρωτώ. Άρα καταλαβαίνουμε καλά; Ότι κατά τη γνώμη σας όλο αυτό έχει γίνει γιατί θύμωσε μαζί σας, που προσπαθούσατε να τη συνετίσετε».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ναι. Να σας κάνω μια ερώτηση; Εσείς σαν μητέρα τι θα κάνατε όταν βλέπατε αυτά τα πράγματα; Παρακαλώ πολύ απαντήστε μου. Τι θα κάνατε εσείς;»

Α. Δρούζα: «Θα καθόμουνα με το παιδί μου να μιλήσω. Να ακούσω τι πρόβλημα έχει μαζί μου».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Το παιδί μου... Το παιδί μου -αν μπορώ να το πω ακόμα παιδί μου- ήθελε να εγκαταλείψει τον άντρα της και τα παιδιά της και να φύγει. Η αλήθεια είναι όλη αυτή».

Α. Δρούζα: «Υπάρχει περίπτωση...»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Γι' αυτό έριξε τη λάσπη επάνω μας».

Α. Δρούζα: «Ναι, ναι. Συγγνώμη. Μισό λεπτό. Υπάρχει περίπτωση μια μάνα να νιώθει ότι το παιδί της δεν είναι πια παιδί της;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ναι, είναι».

Α. Δρούζα: «Όχι, ρωτώ την ειδικό. Αν δε σας πειράζει λίγο να ρωτήσουμε».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ναι, παρακαλώ...»

κ. Λέλα: «Όταν υπάρχει διαταραχή».

Α. Δρούζα: «Όταν υπάρχει διαταραχή».

κ. Λέλα: «Όταν μια γυναίκα είναι αρκετά ταλαιπωρημένη ούτως ώστε να μην μπορεί να τελεί εν υγεία, να μην μπορεί να είναι καλά με τον εαυτό της και με το παιδί της και με την οικογένειά της, όταν έχει παντρευτεί από τα δώδεκα και έχει κακοποιηθεί πιθανά...»

Α. Δρούζα: «Άρα έχει διαταραχθεί κατά ποιο τρόπο;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Δεν έχω κακοποιηθεί. Είναι λάθος. Δεν έχω κακοποιηθεί».

Α. Δρούζα: «Τι λέτε;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ο σύζυγός μου ήταν...»

κ. Λέλα: «Δε μιλάω για εσάς. Μιλάω για ποιος άνθρωπος θα μπορούσε να... Έτσι; Δε μιλάμε για εσάς».

Α. Δρούζα: «Να πει ότι το παιδί μου, δεν είναι παιδί μου. Κάποιος άνθρωπος, που έχει διαταραγμένη προσωπικότητα ο ίδιος για χιλιάδες λόγους. Λοιπόν... καλησπέρα σε όποιον είναι στη γραμμή».

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Καλησπέρα».

Α. Δρούζα: «Γεια σας. Είστε γείτονας...»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Έχω ταραχθεί τόσο πολύ...» Ένδειξη: ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ

Α. Δρούζα: «Είστε γείτονας, είστε...»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Είμαι γειτόνισσα της κοπέλας».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Έχω ταραχθεί τόσο πολύ με τη μητέρα, που λέει ότι δεν υπάρχει παιδί, που δεν ξέρω κι εγώ... ταχυπαλμίες με έχουνε πιάσει. Δεν ντρέπεται λιγάκι;»

Α. Δρούζα: «Επειδή είναι πολύ γνωστό το γεγονός στο νησί... Για αυτό προφανώς καταλάβατε και ποια είναι η περίπτωση και μας παίρνετε τηλέφωνο».

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Βεβαίως. Αφού είμαι γειτόνισσα».

Α. Δρούζα: «Να τα λέμε αυτά, να τα ξεκαθαρίζουμε».

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Αφού άμα πηγαίνει στην τουαλέτα είμαι από κάτω. Ακούω. Βλέπω».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Ωραία. Άρα είστε...»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Δώδεκα χρόνια δίπλα στο σύζυγό της. Δώδεκα χρόνια ήτανε νοικοκυρά. Αγαπούσε τα παιδιά. Εκείνος αγαπούσε τη γυναίκα του. Τώρα στα δώδεκα χρόνια παράτησε τη γυναίκα του και έφυγε; Εγώ δεν ξέρω αν έφυγε με την πεθερά του. Δε με ενδιαφέρει κιόλας».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Να κάνω μια ερώτηση κι εγώ στην κυρία;»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Βεβαίως να μου κάνετε».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Δεν μου λέτε κ. Αντωνία, εσείς τόσα χρόνια που με βλέπατε...»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Λάθος κάνετε. Δεν είμαι η Αντωνία».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ποια είσαστε;»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Δεν είμαι η Αντωνία».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Όποια είσαστε. Δεν με ενδιαφέρει όποια είσαστε. Εσείς τι βλέπατε; Στη γειτονιά τι βλέπατε εσείς; Τον Κώστα τι τον έχετε; Τι τον χαρακτηρίζετε;»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Τον Κώστα;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ο Κώστας μεγάλωσε εκεί από παιδί».

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Εγώ τον Κώστα ξέρω τους γονείς του, ότι είναι αξιοπρεπείς...»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Τους γονείς του ξέρετε. Ξέρετε εσείς τι γινόταν μέσα στο σπίτι;»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Συγγνώμη κυρία μου. Ο Κώστας πηγαίνει στο σπίτι του;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ο Κώστας είναι το επόμενο θύμα. Και έχω παιδί πεθαμένο έντεκα χρονών...Και στο πρόσωπο του βλέπω το παιδί μου. Το παιδί μου. Καταλαβαίνετε;»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Το παιδί σου;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Το παιδί μου».

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Αν ήσουν καλή μάνα...»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Το ακούτε; Και δεν επιτρέπω σε κανένα...»

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Γιατί;»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Με ακούτε λίγο;»

Α. Δρούζα: «Δε βγάζουμε συμπεράσματα».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Επειδή η μητέρα μου δεν είναι πολύ καλά στην υγεία της, είμαι η αδερφή της, σας παρακαλώ πάρα πολύ αν δεν έχει η κυρία αποδείξεις να θίγει την αξιοπρέπεια της...»

Α. Δρούζα: «Παρακαλώ τα ονόματα όμως... Και σε εσάς. Επειδή ξέφυγε ένα όνομα στη μητέρα σας».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Δε σας ακούω».

Α. Δρούζα: «Λέω επειδή κατά λάθος ξέφυγε ένα όνομα από τη μητέρα σας, θα ήθελα να σας παρακαλέσω όλους να αποφύγουμε τα ονόματα».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Εντάξει, όπως θέλετε».

Α. Δρούζα: «Ναι. Ευχαριστώ. Ορίστε σας ακούμε».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Μήπως μπορώ λοιπόν να μιλήσω κι εγώ; Είμαι η αδερφή της, όπως ανέφερε η δεύτερη αδερφή της».

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Όχι, συγγνώμη επειδή βιάζομαι και θέλω να φύγω, θα ακούσετε πρώτα εμένα και μετά θα μιλήσετε».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Νομίζω ότι το θέμα αφορά καθαρά την οικογένεια μας, έθιξε εμάς και πρέπει να απαντήσω αν γίνεται».

Α. Δρούζα: «Όχι, κυρία μου. Θα σας δώσω το λόγο αφού τελειώσουμε με το πρώτο τηλέφωνο που είχα ήδη δώσει το λόγο. Σας ακούμε».

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Υποστηρίζω την κοπέλα, γιατί είναι νοικοκυρά, να το πω και στη γλώσσα τη μυτιληνιά, είναι βαρβάτη νοικοκυρά, αγαπούσε τα παιδιά, αγαπούσε το σύζυγό της. Τώρα... στα δώδεκα χρόνια πως διέλυσε αυτό το σπίτι... Εγώ κοντεύω να χάσω και τα μαλλιά μου».

Α. Δρούζα: «Καλώς. Ευχαριστούμε πάρα πολύ».

Γειτόνισσα καταγγέλουσας: «Παρακαλώ».

Α. Δρούζα: «Υπάρχουν και άλλες γραμμές που ζητούν να παρέμβουν; Θα περιμένουν. Ορίστε. Σε εσάς ο λόγος. Στην αδερφή της κυρίας».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Με ακούτε;»

Α. Δρούζα: «Ναι, ναι».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Αναφέρθηκε αν όχι στο όνομα μου, είπε ότι είμαι η δεύτερη αδερφή της και ότι συζήτησε μαζί μου το πρόβλημα και είπα να κόψει το λαιμό της».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Ναι, αναφέρθηκε αυτό».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Είναι ψέματα. Ουδέποτε θα έλεγα κάτι τέτοιο. Αναφέρθηκε ότι μας βοηθάει οικονομικά. Δουλεύουμε σκληρά όλοι...»

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Μπορώ να της δώσω τώρα το λόγο; Γιατί της έχουμε... Καταλαβαίνετε...»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Ναι».

Α. Δρούζα: «Βγάλτε πάλι λοιπόν στη γραμμή... ας μη βγουν άλλοι από την περιοχή. Θα ήθελα απλά την κοπέλα, που έχει και το πρόβλημα. Εσείς ισχυρίζεστε ως αδερφή, ότι έχει τρελαθεί η αδερφή σας;»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Όχι, βέβαια. Όχι, βέβαια. Σε καμία περίπτωση».

Α. Δρούζα: «Ισχυρίζεστε, ότι τα παιδιά είναι σε θέση να έχουν υποστεί πλύση εγκεφάλου και να λένε ως μαγνητόφωνα κάποια πράγματα, που τους έχει υποδείξει; Σας λυπούν όλα αυτά που έχουν συμβεί; Νιώθετε ότι υπάρχουν ισχυρά πλέον τραύματα στα παιδιά και...»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Βεβαίως, βεβαίως υπάρχουν τραύματα».

Α. Δρούζα: «...με κίνδυνο να μην ξεπεραστούν; Δηλαδή δεν ξέρω... Πως νιώθετε εσείς για όλα αυτά;»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Βεβαίως και λυπάμαι πάρα πολύ».

Α. Δρούζα: «Πως θέλετε να συμβάλλετε; Πως νιώθετε που ως αδερφή της κυρίας είστε με το μέρος ενός ανθρώπου, που δεν είναι καταρχήν αίμα σας;»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Είμαι με το μέρος της μητέρας μου. Της μητέρας μου. Καμαρώνω και είμαι περήφανη, που μεγάλωσα σε αυτήν την οικογένεια».

Α. Δρούζα: «Α! Μάλιστα».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Και τις αρχές που πήρα».

Α. Δρούζα: «Άρα αφού δεν την... δε θέλετε να πείτε ότι τρελάθηκε, πως αλλιώς το εξηγείτε;»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Να πω και στην κυρία που είπε πριν. Κανείς δεν αντιλέγει, ότι δεν ήταν καλή νοικοκυρά, καλή μάνα...»

Α. Δρούζα: «Ναι. Είναι αλήθεια, ότι έχει γίνει ρεπορτάζ στην περιοχή και όλοι δηλώνουν, ότι είναι και υγιής πνευματικά...»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Κανείς δεν είπε το αντίθετο».

Α. Δρούζα: «...αλλά ήταν και σωστή κοπέλα, μητέρα και σύζυγος».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Βεβαίως. Αλλά...»

Α. Δρούζα: «Εσείς λοιπόν πως το εξηγείτε;»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Δεν ξέρω τι προσπαθεί να καλύψει. Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να καταλάβω. Απλά κι εγώ στο παιδί μου αν το πω...»

Α. Δρούζα: «Είχε κάποιο λόγο; Είχε κακές σχέσεις με τη μητέρα; Είχε κάποιο λόγο να στραφεί εναντίον της;»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Δεν μπορώ να το καταλάβω ούτε να το εξηγήσω».

Α. Δρούζα: «Υπάρχει περίπτωση ένα εννιάχρονο παιδί...»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Να σας πω λίγο;»

Α. Δρούζα: «Ναι...»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Πριν κάποιο καιρό είχε βγάλει τον πατέρα μου, ότι τη χτύπαγε... Πάρα πολύ άσχημα λόγια, που δεν μπορώ να τα εκφράσω».

Α. Δρούζα: «Όταν ήταν παιδί εννοούσε».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Και μεγάλη. Μετά έπιασε τη μητέρα μου».

Α. Δρούζα: «Δε μίλησε για μεγάλη πλέον».

Αδερφή καταγγέλουσας: «Έπιασε τη μητέρα μου. Μετά έπιασε τον αδερφό του πατέρα μου. Είπε τα χίλια αίσχη. Εμείς τα υπόλοιπα παιδιά που μεγαλώσαμε; Δηλαδή εκείνη ήταν τόσο ευαίσθητη; Εγώ δεν θυμάμαι τον πατέρα μου να ακούμπησε κανένα παιδί του για να το χτυπήσει».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Το εννιάχρονο παιδάκι είναι σε θέση να περιγράψει σκηνές χωρίς να έχει δει;»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Εδώ μπαίνει η κόρη της, που είναι δέκα χρονών...»

Α. Δρούζα: «Μισό λεπτό κυρία μου γιατί απηύθυνα ένα ερώτημα στην κυρία Λέλα».

κ. Λέλα: «Κανένας άνθρωπος δε θα προτιμήσει να πιστέψει κάτι τέτοιο προκειμένου να... Ο,τιδήποτε. Δηλαδή είναι τόσο άσχημο το γεγονός αυτό που περιγράφεται και από τη μητέρα και από τα παιδιά, που μόνο κάτι πιο τραγικό από αυτό θα μπορούσε να τους είχε οδηγήσει εκεί. Κανείς δε θέλει η πραγματικότητα μέσα στο κεφάλι του να είναι ότι έχει συμβεί κάτι τέτοιο».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

κ. Λέλα: «Με τι κόστος θα κάνεις αυτό;»

Α. Δρούζα: «Καταλάβατε;»

κ. Λέλα: «Καταλάβατε τι λέω;»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Ναι». Ένδειξη: Η ΑΔΕΡΦΗ ΤΗΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ

Α. Δρούζα: «Στην αδερφή να τα πείτε. Στην αδερφή της, που ισχυρίζεται ότι το πιο φυσιολογικό είναι ένα παιδί να του πει μια ιστορία η μαμά του τέτοιου επιπέδου και να αρχίσει να τη λέει».

κ. Λέλα: «Γιατί αυτά τα πράγματα δε συμβαίνουν συνέχεια...»

Αδερφή καταγγέλουσας: «Εγώ να κοροϊδέσω το παιδί μου ή να το κάνω να μισήσει κάποιον ή να αγαπήσει κάποιον. Είμαι μάνα. Έχω επιρροή».

κ. Λέλα: «Υπάρχουν πάρα πολλοί τρόποι να κάνεις τα συναισθήματα ενός ανθρώπου πιο αρνητικά. Αυτό είναι πολύ τραγικό».

Α. Δρούζα: «Δε θα χρειάζόταν να φτάσει μέχρι εκεί».

κ. Λέλα: «Δε χρειάζεται να φτάσει κανείς μέχρι εκεί».

Α. Δρούζα: «Θα περάσει από επιτροπή δικαστικά ενδεχομένως η κοπέλα;»

κ. Χασιώτη: «Αν ζητηθεί».

Α. Δρούζα: «Για να μπορέσει να τεκμηριωθεί κατά πόσο είναι υγιής ή όχι πνευματικά...»

κ. Χασιώτη: «Βεβαίως. Κι ίσως το ζητήσει... Εγώ αν ήμουν στη θέση της κοπέλας θα το ζητούσα και η ίδια».

Α. Δρούζα: «Λοιπόν... Η κοπέλα μας ακούει;»

Καταγγέλουσα: «Ναι. Σας ακούω».

Α. Δρούζα: «Θα ζητήσεις κορίτσι μου καταρχήν να εξεταστείς; Για να είναι... Για να βγει αυτό σαν ενδεχόμενο;»

κ. Χασιώτη: «Κ. Δρούζα... Εγώ θα ήθελα να...»

Καταγγέλουσα: «Φυσικά και θα ζητήσω. Και ως απάντηση σε όσα είπαν δυστυχώς οι πρώην αδερφές μου και η πρώην μητέρα μου...»

Α. Δρούζα: «Η αδερφή σου είναι στον αέρα και η μητέρα σου».

Καταγγέλουσα: «Το ξέρω. Το γνωρίζω».

Α. Δρούζα: «Θέλεις να μιλήσεις με κάποια;»

Καταγγέλουσα: «Το μόνο που θέλω να απαντήσω...»

Α. Δρούζα: «Είναι κρίμα. Η ίδια σου η μητέρα...»

Καταγγέλουσα: «...για όλη τη συζήτηση είναι το εξής: ποιος θα ήταν εκείνος, που θα κατηγορούσε την ίδια του τη μητέρα για κάτι τόσο σοβαρό αν δεν ήταν αλήθεια;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Μόνο εσύ. Μόνο εσύ. Δυστυχώς».

Καταγγέλουσα: «Θα ήθελα να μας απαντήσει για ποιο λόγο».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Μόνο εσύ. Το λόγο δεν μπορώ να τον πω γιατί...»

Καταγγέλουσα: «Η μαγκιά θα ήταν να λέγατε το λόγο κυρία μου...»

Μητέρα καταγγέλουσας: «...αν τον πω... Θα τον πάρω μαζί μου και στο θάνατο. Το ξέρεις εσύ κι εγώ».

Καταγγέλουσα: «Γνωρίζετε τους λόγους;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Δεν είναι ένας».

Καταγγέλουσα: «Αν γνωρίζετε τους λόγους, παρακαλώ να τους θίξετε».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

κ. Χασιώτη: «Κ. Δρούζα, θα ήθελα μία ερώτηση να υποβάλλω στη μητέρα».

Α. Δρούζα: «Ναι. Μάλιστα».

κ. Χασιώτη: «Στον τόπο μας, η οικογένεια είναι γενικά δεμένη πολύ. Δηλαδή είναι χαρακτηριστικό της ελληνικής οικογένειας;»

Α. Δρούζα: «Ε, βέβαια. Βέβαια».

κ. Χασιώτη: «Πολύ περισσότερο στην επαρχία. Εγώ θα ήθελα να ρωτήσω τη μητέρα. Όταν είδε, ότι υπάρχει πρόβλημα στη σχέση της κόρης της με το γαμπρό της, γιατί η μητέρα δεν απεσύρθη και δε δήλωσε ότι: παιδί μου, βρες τα με τον άντρα σου, έχετε τέσσερα παιδιά και ένα πέντε και εγώ φεύγω. Φεύγω και από το νησί μας...»

Καταγγέλουσα: «Ένα λεπτό. Συγχωρέστε με που επεμβαίνω...»

Α. Δρούζα: «Είστε η νύφη; Ποιος μας μιλάει για να καταλαβαίνουμε; Ποιος μας μιλάει τώρα;»

Καταγγέλουσα: «Εγώ. Εγώ η ίδια».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Καταγγέλουσα: «Λοιπόν. Το μόνο που έκανε ήταν να περιορίζεται και να με απειλεί. Ερχόμενη δέκα η ώρα το βράδυ, δύο ώρες πριν την Ανάσταση, με έπιασε από τα μαλλιά και με χτυπούσε στην καρέκλα...»

κ. Χασιώτη: «Θα σας παρακαλέσω... Δε θέλω να μπειτε σε αυτές τις λεπτομέρειες. Εγώ θέλω να ρωτήσω συγκεκριμένα τη μητέρα. Η μητέρα γιατί δεν προέβη σε αυτή την κίνηση; Προκειμένου να σώσει την οικογένεια...»

Α. Δρούζα: «Να αποστασιοποιηθεί».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Ακριβώς. Αυτό ακριβώς κυρία μου έκανα. Αυτό ακριβώς έκανα». Ένδειξη: Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ

κ. Χασιώτη: «Με συγχωρείτε. Εσείς αυτή τη στιγμή έχετε επιλέξει να ζείτε με το γαμπρό σας...»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Δε ζω με το γαμπρό μου. Ο γαμπρός μου έχει νοικιάσει διαμέρισμα. Καταρχήν δε ζω με το γαμπρό μου».

Καταγγέλουσα: «Ζει και το γνωρίζει όλη η κοινωνία».

Α. Δρούζα: «Λοιπόν... Αποσύρετε τη μητέρα των πέντε παιδιών και βγάλτε στη γραμμή κάτοικο του νησιού».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Να σας μιλήσει λίγο το παιδί;»

Α. Δρούζα: «Όχι προς Θεού».

κ. Χασιώτη: «Κυρία μου, δεν είναι σωστά πράγματα αυτά».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Εντάξει».

κ. Χασιώτη: «Το παιδί δεν έχει λόγο σε αυτή την ηλικία».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Όταν αποδειχτεί η αλήθεια, τότε θα τα ξαναπούμε».

κ. Λέλα: «Κυρία μου, θέλετε να μου πείτε ότι το παιδί ακούει αυτή τη στιγμή;»

Α. Δρούζα: «Θα φτάνατε, όμως, σε αυτό το σημείο; Μόνο που είπατε τώρα αυτή τη φράση...»

κ. Λέλα: «Το παιδί ακούει την εκπομπή αυτή τη στιγμή; Βλέπει την εκπομπή;»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Όλα τα παιδιά την ακούνε την εκπομπή. Μάλιστα. Και απαιτώ να τα δει ψυχολόγος τα παιδιά αυτά. Αλλά όλα».

κ. Χασιώτη: «Μήπως χρειάζεστε και εσείς κυρία μου ψυχολόγο...»

Μητέρα καταγγέλουσας: «Δε χρειάζομαι εγώ ψυχολόγο. Η μάνα τους χρειάζεται...»

κ. Λέλα: «Συγχωρήστε με λίγο... Εγώ...»

κ. Χασιώτη: «...γιατί η συμπεριφορά σας δεν είναι υγιής. Με συγχωρείτε».

κ. Λέλα: «Εγώ έχω απαιτήσει τα παιδιά τουλάχιστον της κοπέλας να μην βλέπουν την εκπομπή και το γνωρίζω ότι δε τη βλέπουν την εκπομπή».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Αυτά τα παιδιά κυρία μου ξέρετε τι έχουν βιώσει;»

κ. Λέλα: «Το ξέρω πάρα πολύ καλά. Μου έχει περιγραφεί».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Εγώ το ξέρω μόνο. Εγώ για αυτά τα παιδιά έχω δώσει τη ζωή μου».

κ. Χασιώτη: «Με όχι σωστό τρόπο όμως».

κ. Λέλα: «Όμως βλέπω δυο πλευρές. Ότι η μητέρα τα παιδιά της τα έχει προφυλαγμένα ενώ το παιδί που έχετε εσείς εκεί το αφήνετε και βλέπει την εκπομπή».

Μητέρα καταγγέλουσας: «Η μητέρα είχε έξι μήνες να μαγειρέψει σε αυτά τα παιδιά. Τα εγκατέλειψε και έφυγε».

κ. Λέλα: «Λυπάμαι. Λυπάμαι».

Α. Δρούζα: «Λοιπόν... ορίστε στον κύριο, που θέλει να παρέμβει από το νησί. Καλησπέρα σας».

Κάτοικος νησιού: «Ναι, γεια σας».

Α. Δρούζα: «Γεια σας».

Κάτοικος νησιού: «Κ. Δρούζα, κάτι που συζητείται δεν είναι ψέματα. Εγώ ένα έχω να πω. Ότι η κοπελιά έχει δίκιο, που έχει φύγει γιατί η μάνα της τα έχει κάνει μούσκεμα. Τίποτε άλλο δε σας λέω. Χαίρετε. Αυτή ευθύνεται για όλα. Γεια σας».

Α. Δρούζα: «Έχετε δει κάτι; Πως μπορείτε να είστε σε θέση να το λέτε;»

Κάτοικος νησιού: «Ε, τώρα εντάξει κορίτσι μου...»

Α. Δρούζα: «Όχι, όχι, ούτε ονόματα θα μας πείτε ούτε τίποτα. Αλλά έχει πέσει στην αντίληψή σας κάτι που πιστοποιεί το γεγονός, αυτό που ισχυρίζεται η κοπέλα, η μάνα των παιδιών;»

Κάτοικος νησιού: «Και βέβαια».

Α. Δρούζα: «Και βέβαια».

Κάτοικος νησιού: «Και βέβαια. Έτσι δηλαδή τρελάθηκε το κορίτσι και σηκώθηκε και έφυγε; Για ποιο λόγο; Δεν κατάλαβα...»

Α. Δρούζα: «Είναι πολύς ο καιρός που και εσείς έχετε αντιληφθεί ότι συμβαίνει;»

Κάτοικος νησιού: «Ε, βέβαια. Ο κόσμος το έχει τούμπανο και εμείς κρυφό καμάρι...

Το ξέρετε;» Ένδειξη: ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ

Α. Δρούζα: «Την ξέρουμε την παροιμία. Ναι».

Κάτοικος νησιού: «Αυτά γίνονται και συμβαίνουν...»

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Απλά, εγώ βεβαίως θα πω, ότι εδώ όλοι επώνυμα χωρίς να βγει δημόσια το όνομα σας -αλλά τουλάχιστον στο κέντρο το δικό μας για τη δική μας ασφάλεια έχουμε δεχθεί επώνυμα τις παρεμβάσεις σας- Ευχαριστούμε πολύ».

Κάτοικος νησιού: «Και εγώ. Γεια σας».

Α. Δρούζα: «Γεια σας. Λοιπόν... Πάμε για διαφημίσεις και επιστρέφουμε με όλους όσους θέλετε να συνεχίσετε τη συνομιλία».

Ακολουθεί το τρίτο διαφημιστικό διάλειμμα. Η συζήτηση στο στούντιο συνεχίζεται...

Α. Δρούζα: «Η μητέρα των παιδιών είναι στη γραμμή καταρχήν;»

Καταγγέλουσα: «Ναι. Φυσικά».

Α. Δρούζα: «Συζητούσαμε κορίτσι μου, ότι είχες πει στα παιδιά σου στο διάστημα που και εσύ μέσα στο σοκ για να δεις πως θα διαχειριστείς την όλη κατάσταση για να αποδεσμευτείς, βγάζοντας και το διαζύγιο και να γλιτώσουνε και τα παιδιά από τη νοσηρή κατάσταση, είχες πει στα παιδιά ότι αυτά συμβαίνουνε».

Καταγγέλουσα: «Φυσικά».

Α. Δρούζα: «Και τώρα μου έλεγε η κ. Λέλα, ότι τα παιδιά θα θεωρούν πολύ φυσικό να συμβαίνουν εάν συμβαίνουν, εάν τελικά είχε συμβεί το να είναι η γιαγιά τους με τον μπαμπά τους σε σχέση ερωτική».

Καταγγέλουσα: «Τους έλεγα, ότι ναι είναι βαρύ αλλά συμβαίνει κάποιες φορές στην κοινωνία μας δυστυχώς».

κ. Λέλα: «Καλό θα είναι τα παιδιά... Θα τα πούμε βέβαια...»

Α. Δρούζα: «Καταρχήν, μισό λεπτό. Μισό λεπτό. Μία παρένθεση για να έχω όλο το χρόνο όσο μετά θα μιλάς να αξιοποιήσω για το κοινό, για όλους τους τηλεθεατές που μας ακούνε. Δύο στοιχεία θέλω να δώσω. Το ένα είναι, ότι μέχρι στιγμής δεν έχουμε δεχτεί τηλέφωνο, που να μη βεβαιώνει αυτό που λες. Δηλαδή θα ήθελα... Όλα τα τηλέφωνα επιβεβαιώνουν τα λεγόμενα της μητέρας των παιδιών. Και για την υγεία της την πνευματική αλλά και για το ίδιο το γεγονός. Άρα... Ως σχόλιο απλά το θέτω αυτό. Τουλάχιστον σε εμάς κάνει εντύπωση. Το άλλο είναι, ότι η κοπέλα έχει έρθει με τα τέσσερα παιδιά τώρα εδώ στην Αθήνα και βεβαίως φιλοξενείται. Δε μπορεί να μείνει για μεγάλο διάστημα να φιλοξενείται διότι είναι σε μια οικογένεια που και εκείνοι έχουνε... Έτσι; Άρα πρέπει να δούμε, ότι εκτός από το ότι θα βοηθήσετε εσείς τη μητέρα των παιδιών και βεβαίως έχουμε δεσμευτεί και με παιδοψυχολόγο σιγά-σιγά να αρχίσουν δουλειά και τα παιδιά. Δικηγόρο έχεις. Έτσι δεν είναι;»

Καταγγέλουσα: «Φυσικά».

Α. Δρούζα: «Όπου έχει αναλάβει την υπόθεση».

Καταγγέλουσα: «Ναι, ναι».

Α. Δρούζα: «Άρα πλέον το ζητούμενο για σένα -γιατί βεβαίως δεν μπορούμε να βγάλουμε και εμείς συμπεράσματα- ο σύζυγός σου είπε ότι στέλνει λεφτά, εσύ λες ότι δε στέλνει λεφτά...»

Καταγγέλουσα: «Εγώ θα ήθελα να πω... Όχι. 150 ευρώ μόνο μου έχει βάλει και θέλω να πω ότι αν βρίσκω το κουράγιο αυτή τη στιγμή να ανοίγω πάλι αυτή την πληγή, η

οποία δεν έχει κλείσει δυστυχώς και αιμορραγεί... βρίσκω το κουράγιο μόνο και μόνο για αυτά τα παιδιά».

Α. Δρούζα: «Ναι. Το ζητούμενο είναι άρα να βρεις μια δουλειά. Είσαι 30 χρονών...»

Καταγγέλουσα: «Μια αξιοπρεπέστατη δουλειά».

Α. Δρούζα: «Είσαι 30 χρονών και εδώ τώρα δημόσια κάνουμε μια έκκληση στον κόσμο, που μας ακούει... Οποιαδήποτε εργασία...»

Καταγγέλουσα: «Ναι και θα ήθελα να παρέμβει και ο αδερφός της μητέρας μου, ο οποίος μένω στο σπίτι του αυτή τη στιγμή».

Α. Δρούζα: «Ναι; Δεν σε ακούσαμε κορίτσι μου».

Καταγγέλουσα: «Μένω στο σπίτι του αδερφού της μητέρα μου».

Α. Δρούζα: «Ναι... Δε χρειάζεται να πεις που μένεις. Άφησε το, όπου κι αν μένεις...»

Καταγγέλουσα: «Μπορεί να παρέμβει και εκείνος αν χρειαστεί».

Α. Δρούζα: «Ποιος είναι;»

κ. Χασιώτη: «Ο θείος της».

Α. Δρούζα: «Ο θείος. Θέλει να μας μιλήσει;»

Καταγγέλουσα: «Και η θεία».

Α. Δρούζα: «Θέλει να μας μιλήσει;»

Καταγγέλουσα: «Ναι, ναι φυσικά. Μισό λεπτό».

Α. Δρούζα: «Πάντως εγώ κάνω μια κλήση σε όλους τους τηλεθεατές... Μια έκκληση -συγγνώμη- ώστε να δούμε κατά πόσο θα μπορούσε να προσφερθεί μία εργασία στη μητέρα αυτών των παιδιών διότι αυτό θα σημαίνει στήριξη από όλους εμάς. Έτσι δεν είναι; Λοιπόν... Ορίστε. Καλησπέρα σας. Ναι; Σας ακούμε. Καλησπέρα».

Θεία καταγγέλουσας: «Παρακαλώ...»

Α. Δρούζα: «Γεια σας».

Θεία καταγγέλουσας: «Γεια σας».

Α. Δρούζα: «Τι κάνετε;»

Θεία καταγγέλουσας: «Μια χαρά. Εσείς;»

Α. Δρούζα: «Θερμά συγχαρητήρια, που τουλάχιστον βοηθάτε μια μητέρα...»

Θεία καταγγέλουσας: «Αυτά είναι ανθρώπινα γλυκιά μου».

Α. Δρούζα: «...και τα παιδιά για να μπορέσει λίγο να ξεκαθαρίσει η κατάσταση...»

Θεία καταγγέλουσας: «Αυτά είναι ανθρώπινα. Όσο μπορώ θα είμαι κοντά της».

Α. Δρούζα: «...και να μπορέσουνε και τα παιδιά με παιδοψυχολόγους αργότερα να επουλώσουνε και αυτά τα δικά τους τραύματα».

Θεία καταγγέλουσας: «Όπωςδήποτε. Όντως χρειάζονται, όντως χρειάζονται παιδοψυχολόγο. Όντως».

Α. Δρούζα: «Έχετε σημάδια και το λέτε αυτό;»

Θεία καταγγέλουσας: «Μας αγκαλιάζουνε, κλαίνε, δε θέλουν να γυρίσουν στη Μυτιλήνη, θέλουν τη μάνα τους κοντά τους... Για το σπίτι τους δε το συζητάμε να κατέβουν στη Μυτιλήνη».

Α. Δρούζα: «Πως νιώθετε εσείς;»

Θεία καταγγέλουσας: «Χάλια. Χάλια και λυπάμαι γιατί ήτανε μια οικογένεια ευτυχισμένη και κατάντησαν έτσι».

Α. Δρούζα: «Μπορεί να το συλλάβει ο νους σας ότι είναι αληθινό αυτό το γεγονός; Καταρχήν το πιστεύετε;»

Θεία καταγγέλουσας: «Δεν ξέρω. Δεν ξέρω. Ειλικρινά λυπάμαι. Λυπάμαι. Πάρα πολύ λυπάμαι».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Λοιπόν...»

Θεία καταγγέλουσας: «Το τηλέφωνο μου το ξέρετε...»

Α. Δρούζα: «Ναι».

Θεία καταγγέλουσας: «Ό,τι άλλο θέλετε...»

Α. Δρούζα: «Να είστε καλά. Ελπίζουμε σύντομα να μπορέσουμε να βοηθήσουμε όλοι όσοι ακούμε και να...»

Θεία καταγγέλουσα: «Να είστε καλά».

Α. Δρούζα: «...να μην επιβαρυνθείτε και εσείς περισσότερο ώστε να βρεθούν οι σωστές λύσεις».

Θεία καταγγέλουσα: «Και εγώ όσο μπορώ θα είμαι κοντά της».

Α. Δρούζα: «Να είστε καλά».

Θεία καταγγέλουσα: «Ευχαριστώ πολύ».

Α. Δρούζα: «Να της μιλήσουμε πάλι;»

Θεία καταγγέλουσα: «Ναι, ναι».

Καταγγέλουσα: «Παρακαλώ...»

Α. Δρούζα: «Λοιπόν... Έχεις σκοπό να νοικιάσεις κάποιο σπίτι;»

Καταγγέλουσα: «Με συγχωρείτε...»

Α. Δρούζα: «Θα νοικιάσεις κάποιο σπίτι εδώ στην Αθήνα; Τι ακριβώς σκέφτεσαι να κάνεις;»

Καταγγέλουσα: «Αυτή τη στιγμή με στηρίζει οικονομικά ο θεός μου».

Α. Δρούζα: «Ναι».

Καταγγέλουσα: «Θα ήθελα να απαντήσω σε αυτό, που είπε προηγουμένως η αδερφή μου...»

Α. Δρούζα: «Ο θεός σου είναι αδερφός της μητέρας σου;»

Καταγγέλουσα: «Αδερφός της μητέρας μου. Θα ήθελα να απαντήσω στην αδερφή μου σε αυτό που είπε προηγουμένως, ότι γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους διαλύω την οικογένεια μου και ότι δήθεν ψεύδομαι».

Α. Δρούζα: «Αυτό είναι που την έχει πειράξει».

Καταγγέλουσα: «Και ότι άφηνα τα παιδιά μου χωρίς να τους μαγειρένω και όλα αυτά τα ψέματα. Θα ήθελα να πω το εξής: αν όλα αυτά αλήθευαν, δε θα έφευγα σαν την κυνηγημένη με τέσσερα παιδιά να έρθω να βρω καταφύγιο στο θείο μου. Θα άφηνα τα παιδιά μου και θα κατέληγα όπου είχα επιλέξει».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

κ. Χασιώτη: «Να τη ρωτήσω λίγο; Η στάση των γονέων του συζύγου της ποια ήταν απέναντι της όταν πληροφορήθηκαν το γεγονός αυτό;»

Α. Δρούζα: «Ενημερώθηκαν;»

κ. Χασιώτη: «Πως αντέδρασαν;»

Καταγγέλουσα: «Ναι... Φυσικά ενημερώθηκαν. Η μητέρα του -από ότι γνωρίζω από συγγενικό πρόσωπο της- είπε ότι δε θέλει πλέον να έχει καμία σχέση με το γιο της, όπως και δεν είχαν τα τελευταία χρόνια. Ο πατέρας του από τη μία αποδέχεται το γεγονός, από την άλλη όμως -καταδικάζει βέβαια την πράξη- από την άλλη...»

Α. Δρούζα: «Καταδικάζει την πράξη αλλά από την άλλη φοβάται να τα ξεκουκουλώσει».

Καταγγέλουσα: «Από την άλλη ρίχνει ευθύνες στην οικογένεια μου, ότι και καλά φταίει η οικογένεια μου και πληρώνω εγώ την ποινή, γιατί η μητέρα μου ξεμυάλισε τον άντρα μου, οπότε μοιραία ας με βοηθήσουν εκείνοι».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Λοιπόν... Κοίταξε... Για να αξιοποιήσω λίγο το χρόνο που έχουμε στη διάθεσή μας, που είναι ελάχιστος, θα μπορούσα να βγάλω μία γραμμή; Διότι εκτός του ότι έχουμε δεχθεί και οικονομικές προσφορές εδώ στο τηλεφωνικό κέντρο, θα αφήσουμε το τηλεφωνικό μας κέντρο ανοιχτό μετά την εκπομπή. Σε αυτό το νούμερο δηλαδή θα διαθέσουμε, όλοι οι δημοσιογράφοι θα μείνουμε για αρκετό χρονικό διάστημα για να δεχτούμε τα τηλέφωνα, που συνεχίζουν να χτυπάνε...»

Καταγγέλουσα: «Ωραία».

Α. Δρούζα: «Επομένως... Με προσφορές... Θέλει ένας κύριος να παρέμβει, που μου λένε ότι ίσως έχει τη δυνατότητα να προσφέρει εργασία. Μας ακούτε;»

Τηλεθεατής: «Ναι, ναι. Καλησπέρα σας».

Α. Δρούζα: «Γεια σας. Χωρίς να πείτε ονόματα, δε χρειάζεται... Εμείς έτσι κι αλλιώς έχουμε όλα σας τα στοιχεία τι θέλετε να προτείνετε;»

Τηλεθεατής: «Σας ακούω πάρα πολύ στο βάθος. Εν πάση περιπτώσει από ό,τι κατάλαβα... Τι προσφέρω;»

Α. Δρούζα: «Ναι».

Τηλεθεατής: «Άκουσα την περιπέτεια της κυρίας...»

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Τηλεθεατής: «...και θέλω να πω ότι είμαστε κάποια τεχνική εταιρεία κάπου στα βόρεια προάστια. Μπορεί να φιλοξενηθεί, να μένει σε κάποιο χώρο και να εργάζεται κατά κάποιο τρόπο». (η ένδειξη στο πάνω δεξιά μέρος της οθόνης είναι: ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΠΕΛΑ)

Α. Δρούζα: «Στην εταιρεία».

Τηλεθεατής: «Ναι».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Λοιπόν... Σας ευχαριστούμε πάρα πολύ».

Τηλεθεατής: «Κρατήστε το τηλέφωνο και αν είναι ας πάρει η ίδια να δούμε κατά πόσο υπάρχει από κοινού ενδιαφέρον».

Α. Δρούζα: «Ωραία. Ωραία. Ευχαριστώ πολύ».

Τηλεθεατής: «Να είστε καλά».

Α. Δρούζα: «Να είστε καλά. Βγάλτε μου λίγο αυτό το επόμενο, σας παρακαλώ, ένα τελευταίο τηλέφωνο. Όλα τα άλλα έτσι κι αλλιώς θα τα δούμε στη συνέχεια εμείς. Καλησπέρα... Λοιπόν. Μας ακούει η μαμά των παιδιών;»

Καταγγέλουσα: «Ναι, ναι. Σας ακούω».

Α. Δρούζα: «Λοιπόν... επειδή γίνεται ένας χαμός στο τηλεφωνικό κέντρο. Το αισιόδοξο είναι ότι όλος ο κόσμος, -έτσι γίνεται πάντα τουλάχιστον από τη δική μου εμπειρία- οι άνθρωποι, οι Έλληνες είμαστε πολύ ευαίσθητοι και σπεύδουν αμέσως να βοηθήσουν, να συμβάλλουν και να συνδράμουν».

Καταγγέλουσα: «Ευχαριστώ πάρα πολύ όλο τον κόσμο».

Α. Δρούζα: «Θέλω να σου πω ότι μέχρι και παιδικός σταθμός τηλεφώνησε για να μπορέσεις να... Συγγνώμη. Οι ηλικίες των παιδιών; Πες μας τις πάλι».

Καταγγέλουσα: «Είναι δεκατεσσάρων...»

Α. Δρούζα: «Ναι...»

Καταγγέλουσα: «...δέκα...»

Α. Δρούζα: «Ναι...»

Καταγγέλουσα: «Εννέα...»

Α. Δρούζα: «Ναι...»

Καταγγέλουσα: «Εξίμιση... Και τεσσάρων».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα. Λοιπόν... Αρα... Επειδή εδώ ολοκληρώνουμε -τουλάχιστον για σήμερα- θα δούμε αν θα χρειαστεί να επανέλθουμε στο θέμα. Εμείς θα πάρουμε όλες τις προσφορές από όλο τον κόσμο...»

Καταγγέλουσα: «Θα ήθελα να ευχαριστήσω όλο τον κόσμο. Και εσάς τους ίδιους».

Α. Δρούζα: «Να είσαι καλά κορίτσι μου».

Καταγγέλουσα: «Και εσείς».

Α. Δρούζα: «Καλή δύναμη σε ό,τι στη συνέχεια θα χρειαστεί να γίνει».

Καταγγέλουσα: «Ευχαριστώ πολύ».

Α. Δρούζα: «Θέλετε να πείτε μια κουβέντα;»

κ. Λέλα: «Θέλω να πω ότι στη ζωή ενός ανθρώπου ό,τι σημαντικότερο υπάρχει είναι η οικογένεια. Αν δεν εμπιστεύεσαι την οικογένεια σου, αν προδοθείς από αυτό το στοιχείο, δεν υπάρχει τίποτε άλλο...»

Α. Δρούζα: «Εγώ είμαι σοκαρισμένη. Δεν μπορώ να δεχτώ, ότι άκουσα μάνα να λέει ότι για μένα είναι πεθαμένη».

κ. Λέλα: «...που να μπορείς να εμπιστευτείς».

Α. Δρούζα: «Και είναι το παιδί της. Δεν μπορώ, δεν μπορώ να το δεχτώ αυτό».

κ. Χασιώτη: «Θα πρέπει να αποδεχθούν, ότι η σχέση δεν αλλάζει ποτέ. Η σχέση μητέρας και παιδιού είναι μοναδική σχέση. Και λυπάμαι για την κυρία, που έκανε αυτές τις δηλώσεις. Απόψε το βράδυ που θα ξαπλώσει, ας σκεφτεί λίγο και ας αναλογιστεί, ότι αυτό το παιδί μέσα του προσπαθεί τέσσερα παιδιά και ένα που το σκέφτεται, να τα κρατήσει κοντά της».

κ. Λέλα: «Επίσης να προσθέσω, ότι οι άνθρωποι αυτοί χρειάζονται επειγόντως βοήθεια».

Α. Δρούζα: «Ποιοι από όλους;»

κ. Χασιώτη: «Ναι, ναι».

κ. Λέλα: «Όλη η οικογένεια αλλά οι άνθρωποι που έχουν μείνει πίσω στη Μυτιλήνη...»

Α. Δρούζα: «Κάποια διαταραχή ίσως υπάρχει».

κ. Λέλα: «Φυσικά... Όλο αυτό το φαινόμενο...»

Α. Δρούζα: «Εάν και εφόσον είναι αλήθεια».

κ. Λέλα: «Μισό λεπτό. Τέτοια φαινόμενα δε βγαίνουν μέσα από υγιή περιβάλλοντα. Ένα το κρατούμενο. Δεύτερον: δε μπορεί να μην υπάρξουν ενοχές».

Α. Δρούζα: «Ναι, ναι, ναι. Αυτό που είπατε και στην αρχή».

κ. Λέλα: «Δεν μπορεί να μην υπάρξουν ενοχές. Δεν... Δεν... Πρέπει κάπως ένας άνθρωπος να σκεφτεί τις συνέπειες των πράξεων του, ένας άνθρωπος που σπάει τα ταμπού, όχι τις ηθικές αρχές... Εδώ μιλάμε για ταμπού πλέον».

Α. Δρούζα: «Βέβαια».

κ. Λέλα: «Κάποια στιγμή θα έρθει ενώπιον των πράξεών του».

Α. Δρούζα: «Ακριβώς».

κ. Λέλα: «Χρειάζεται οπωσδήποτε να βρουν βοήθεια και εκείνοι».

Α. Δρούζα: «Μάλιστα».

Πρόκειται περί εκπομπής η οποία ασχολήθηκε με γυναίκα, μητέρα πέντε παιδιών, υποστηρίζουσα ότι ο σύζυγός της έχει συνάψει ερωτικές σχέσεις με τη μητέρα της. Κατά τη διάρκεια της εκπομπής εκτίθενται διάφορα περιστατικά από την συζυγική και οικογενειακή ζωή, ως και από την προαναφερθείσα μοιχεία την οποία όμως διαψεύδει, σε τηλεφωνική του παρέμβαση, ο σύζυγος της ως άνω γυναικός. Όλη η εκπομπή αναλύσεται σε λεπτομέρειες από τις σχέσεις των δύο συζύγων, τις δικαστικές διενέξεις και την συμπεριφορά των παιδιών. Στη συζήτηση παρεμβαίνει η μητέρα και η αδελφή της ως άνω γυναικός, καθώς και γείτονες του συζυγικού ζεύγους. Έτσι ένα αμφισβητούμενο συζυγικό επεισόδιο, αναλύσεται και ερευνάται κατά τρόπο απαράδεκτο. Σε κάθε περίπτωση η εν λόγω εκπομπή η οποία είναι ικανή να βλάψει την ηθική ανάπτυξη των ανηλίκων δεν θα έπρεπε να προβληθεί σε ζώνη παιδικής τηλεθέασης με την ως άνω ένδειξη, αλλά θα έπρεπε να προβληθεί τουλάχιστον με την ένδειξη «ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ Η ΓΟΝΙΚΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ» και εντεύθεν να προβληθεί μετά την 21:00 ώρα. Για την εν λόγω εκτροπή ενδείκνυται όπως επιβληθεί η διοικητική κύρωση του προστίμου.

Λαμβανομένης υπόψη της βαρύτητας της παραβάσεως, του εκ 12,6 % μεριδίου τηλεθέσεως που συγκέντρωσε το πρόγραμμα των κρατικών τηλεοπτικών σταθμών ET-1 και NET, κατά το δεύτερο εξάμηνο του 2003, της εκ 32.304.488 ευρώ διαφημιστικής δαπάνης του έτους 2003, του εξ 183.348.149,40 ευρώ ύψους της επένδυσης που έχει πραγματοποιηθεί από την εν λόγω εταιρεία και του γεγονότος ότι έχουν επιβληθεί στην EPT Α.Ε. με τις αποφάσεις 30/17.7.2002, 220/8.4.2003, 408/23.12.2003, 9/20.1.2004, 22/27.1.2004, 130/11.5.2004, 186/22.6.2004, 229/20.7.2004, 403/18.10.2005, 484/5.12.2005, 35/17.1.2006, 443/19.9.2006, 466/10.10.2006, 590/28.12.2006, 87/13.2.2007, 237/15.5.2007, 322/12.6.2007, 395/10.7.2007, 476/25.9.2007, 486/9.10.2007, διάφορες κυρώσεις, το εν λόγω πρόστιμο καθορίζεται στο ποσό των 20.000 ευρώ.

*Για τους λόγους αυτούς
Το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης*

Επιβάλλει στην εταιρεία **EPT Α.Ε.** τη διοικητική κύρωση του προστίμου των 20.000 ευρώ.

Κατά το άρθρο 4 παράγραφος 3 του Ν. 2328/1995, όπως έχει μετά την δια του άρθρου 23 παρ. 5 εδαφ. β του Ν. 3166/2003 αντικατάστασή της, η παρούσα απόφαση κατά την προαναφερόμενη κύρωση, είναι εκτελεστή κατά της εταιρείας EPT Α.Ε. που εδρεύει στην Αγία Παρασκευή, επί της οδού Λεωφ. Μεσογείων 432, με ΑΦΜ 094207312, Δ.Ο.Υ. ΦΑΒΕ ΑΘΗΝΩΝ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε κατά την 8^η Ιανουαρίου 2008.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ Ε.Σ.Ρ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ